

HET LAND VAN NEVELE

Driemaandelijks tijdschrift van de heemkundige kring

HET LAND VAN NEVELE

Heemkundig tijdschrift voor
Bachte-Maria-Leerne, Hansbeke, Landegem, Lotenhulle, Meigem,
Merendree, Nevele, Poesele, Poeke, Sint-Martens-Leerne, Vinkt,
Vosselare en Zeveren

Het Land van Nevele is een uitgave van de heemkundige kring
"Het Land van Nevele" v.z.w.

Abonnementen en lidgeld 2001

Abonnementen op *Het Land van Nevele* lopen over een jaargang van vier nummers. Bij nieuwe abonnementen in de loop van het werkjaar worden de vorige nummers, indien nog voorradig, nagestuurd. Oudere nummers vanaf 1970 zijn nog in beperkte hoeveelheid beschikbaar.

Lidgeld 2001

600 fr. (+ 100 fr. buitenland) over te schrijven op rekening 000-0627981-03 of 290-7431460-20 van "Het Land van Nevele" v.z.w.,
Beentjesstraat 24, 9850 Poesele.

Steunend lid 2001

Vanaf 1000 fr.

Redactieadres

J.Luyssaert, Veldestraat 26, 9850 Merendree

Tijdschriftadministratie

L.De Ruyck, Heiste 45, 9850 Landegem

Ledenadministratie

A.Bollaert, Beentjesstraat 24, 9850 Poesele

Opmaak

C.De Groote, Landegem

Druk

Beschutte Werkplaats "Nevelland", Nevele

De auteurs, en niet de uitgever, zijn verantwoordelijk voor hun bijdragen en illustraties.

Bij de kaftfoto: NEVELE - Prangende fase tijdens één van de heroïsche matches van SK Nevele tegen Munkzwalm op het einde van de jaren vijftig. SK Nevele speelde toen in het Koninklijk Katholieke Vlaams Sportverbond. Keeper Antoine Van Daele (toen Munkzwalm maar later SK Nevele) gooit zich voor de bal tegen een aanstormende Mortier. Op de achtergrond herkennen we nog een SK-speler: Willy Smekens. Een andere concurrent van SK Nevele uit die periode in

HET LAND VAN NEVELE

Provincie
Oost-Vlaanderen
Centrale Bibliotheek

DE GESCHIEDENIS VAN DE VOETBALSPORT IN HET LAND VAN NEVELE

september 2001

jaargang XXXII

aflevering 3

Verantwoordelijke uitgever: J. LUYSSAERT, Veldestraat 26, 9850 Merendree

Aan dit voetbalnummer werkten mee:

Stefaan De Groote (coördinatie), André Bollaert, Achiël Declercq, Walter De Groote, Jacques De Moor, Rita Dossche, Els De Ruyck, Daniël Dhooge, Willy Diaz, Antoine Foncke, George J. Hozemont, Denis Neyt, Morgan Simoens, Antoine Van Daele, Felicien Maenhout, René Langerlaert, Jan Luysaert, Marcel Michiels, Daniël Neyt, Jeroom Pauwels, Julien Scherpereel, Arnold Strobbe, Marino Rothier, Gaston Van Parijs, Godfried Vermeire, Henri Vermeulen, Godfried Verstraete.

INHOUD

Inleiding	164
S. DE GROOTE, Ontstaan voetbalsport	165
S. DE GROOTE, Hogerop Bachte: Een voetbalplein in Astene	171
R. LANGERAERT, Waterhoens Hansbeke: Gegroeid uit wijkvoetbal	173
G. J. HOZEMONT, De Landegemboys: Over sportprestaties tijdens de donkere oorlogsjaren	183
S. DE GROOTE, FC Leerne: Een voetbalveld in de schaduw van het kasteel	185
S. DE GROOTE, VV Leerne: Voetbal tijdens oorlogstijd met steun van de kasteelheer	191
A. STROBBE, WS L Lotenhulle: Van Albert I tot White Star	193
S. DE GROOTE, Meigem: Een kortstondig bestaan in de jaren dertig	207
S. DE GROOTE & Denis NEYT, Lando-Sport Merendree: Voetballend Landegem en Merendree samen sinds 1996	209
S. DE GROOTE, SK Nevele: Bijna een eeuw lang voetballen op de Oostbroek	213
A. BOLLAERT, Poesele: De Durvers van toen en FC Poesele van nu	227
S. DE GROOTE, Eendracht Vinkt: Vereniging geleid door aardappelhandelaars	241
S. DE GROOTE, Vosselare: Enkele jaren voetbalplezier tijdens WO I en het interbellum	247
S. DE GROOTE, Zeveren Sportief: Kweekvijver van voetbaltalent ..	249

INLEIDING

Sport is niet direct hét onderwerp dat intensief wordt bestudeerd door historici en heemkundigen. Er verschijnen nogal wat sportboeken, maar deze zijn vaak zeer commercieel van opzet en beperken zich dan ook doorgaans tot een kritiekloze hulde aan een vereniging of vedette.

Dat een vereniging als “Het Land van Nevele” een paar jaar geleden intensief heeft gewerkt rond wielersport is dan ook eerder uitzonderlijk. Dit gebeurde vooral onder impuls van bestuurslid André Bollaert. De resultaten mochten gezien zijn: twee interessante themanummers van het tijdschrift en een drukbezochte en prestigieuze tentoonstelling in de vroegere bedrijfsgebouwen van de cichoreifabriek van Buysse-Loveling.

Wielersport lag uiteraard voor de hand in deze streek. Toch is ook het voetbal als de tweede populaire sport niet te onderschatten. Om die reden is een themanummer over de voetbalsport van belang.¹

Het is trouwens opvallend hoeveel voetbalverenigingen uit deze streek uitkomen in de Belgische voetbalbond. Maar in tegenstelling tot de Nevelse wielrenners bezit deze sport hier geen nationale uitstraling, behalve één keer in 1935, toen Gantoise dank zij twee Nevelaars in de ploeg, kampioen speelde in eerste nationale.

Er bestaat in ons gebied geen echte topclub, hoewel SK Nevele aan het uitgroeien is tot één van de smaakmakers in de provinciale. Verder zijn er enkele clubs die reeds kunnen prat gaan op een vrij lange geschiedenis, soms tot vóór en tijdens de Eerste Wereldoorlog zoals in Hansbeke, Landegem en SK Nevele zelf. Toen SK Deinze in 1926 werd opgericht, was zijn eerste officiële wedstrijd tegen... SK Nevele. Deze wedstrijd eindigde op 1-1.

Dit nummer wordt beschouwd als de aanloop tot een tentoonstelling volgend jaar over de voetbalsport. Het is interessant om een aantal gegevens nu al samen te brengen en interesse los te weken.

Heel wat bestuursleden en gelegenheidsauteurs droegen hun steentje bij tot het themanummer, zodat het een echt groepswerk is geworden, waarvoor dank.

¹ De aanleiding voor dit themanummer over de voetbalsport is het boek “75 jaar SK Deinze: de geschiedenis van de voetbalsport in groot-Deinze” samengesteld door Stefaan DE GROOTE en uitgegeven door Taptoe uit Eeklo in 2001.

ONTSTAAN VAN DE VOETBALSPORT

De eerste voetbal rolde duizenden jaren geleden in... China...

Wie opzoekingen doet in de literatuur over het ontstaan van de voetbalsport stoot telkens weer op een ander verhaal. We hebben hierna gepoogd een synthese te maken van wat her en der wordt geponeerd.

“Voetbal is oorlog” wordt al eens gezegd. Er zit inderdaad een kern van waarheid in die uitdrukking, want één van de eerste verwijzingen naar het voetbalspel heeft reeds te maken met een oorlogsincident. In het jaar 1000 of daaromtrent vierden de Britten hun overwinning op een Deens stamhoofd door blijkbaar zijn hoofd af te hakken en het als voetbal te gebruiken.

We hoeven dat lugubere verhaal niet te geloven, maar het is wel bekend dat omstreeks 1100 vastenavond in Engeland gevierd werd met voetbalwedstrijden waarbij hele dorpen het tegen elkaar opnamen; vijfhonderd spelers per team en over een speelveld dat verschillende kilometers lang kon zijn. De wedstrijden konden een hele dag duren, zonder vaste spelregels. Het spel raakte bekend als ‘*mob football*’ of ‘*hurling over country*’ en de herrie die met deze halfgeorganiseerde knokpartijen gepaard ging, zorgde voor zoveel verwondingen dat koning Edward II het spel in 1314 verbood.

De daaropvolgende koningen Edward III, Richard II en Henry IV volgden dat voorbeeld. Zij stoorden zich niet zozeer aan het gewelddadige karakter van de sport, maar waren vooral bevreesd dat al dat ‘voetbalgedoe’ een flinke hap nam uit de tijd die vroeger aan boogschieten besteed werd. Militair gezien heeft een koning immers meer aan soldaten die goed kunnen boogschieten dan uitstekend kunnen voetballen.

Maar tegen het einde van de zeventiende eeuw was boogschieten niet langer een vereiste vaardigheid voor soldaten, en het voetbal werd vanaf nu actief aangemoedigd door koning Charles II.

Dit is slechts één van de vele verhalen die over football of ‘*calcio, soule, soccer*’ de ronde doen. Maar waarschijnlijk is het voetbal niet eens in Europa ontstaan. De alleroudste bronnen die verwijzen naar het schoppen op een bal komen uit de Chinese cultuur. Het gaat over archeologische bronnen van 5000 jaar geleden. Schriftelijke bronnen van rond 200 jaar vóór Christus gewagen van *zu* (met de voet schieten) *gu* (met de bal). Ook

in de Japanse cultuur van 500 à 700 jaar v.C. is er sprake van een voetbalspel, het 'kemari'.

Andere sporen van balspelen gaan terug tot de Europese klassieke oudheid, het 'pheninda' van de Grieken en 'harpastum' van de Romeinen.

Gelijkaardige balspelen bleef men ook later beoefenen. In de veertiende en vijftiende eeuw kende men in Italië en in bepaalde Franse streken respectievelijk *calcio* of *la choule* (of *soule*). Toen de Spanjaarden en Britten in contact kwamen met de Amerikaanse indianen werden zij geconfronteerd met een balspel bij de Azteken een soort heupvoetbal dat met een rubberen bal werd gespeeld, terwijl de Noord-Amerikaanse indianen hockey kenden.

... Maar de Engelsen stelden wel de spelregels op

Het gewelddadige voetbalspel uit de middeleeuwen maakte in Engeland geleidelijk aan plaats voor een iets minder ruige variant. Zo bestond tussen 1550 en 1850 de traditie om op "Shrove Tuesday" de dag voor aswoensdag, te voetballen. De bekendste match was tussen Ashborne en Derby, vandaar het ontstaan van de benaming derby als stads- of streekwedstrijd. Door de industriële revolutie (minder tijd en minder plaats in de steden) kwijnde die vorm van voetbal weg.

Waar wel nog werd gevoetbald, was in een reeks elitaire kostscholen. De schooldirecteurs lieten de jonge heren uitrazen op het grasveld in de hoop andere (gevaarlijke dingen) te vermijden. Er ontstond een verschil in aanpak. Sommige directeurs lieten hun pupillen rennen met de bal (Rugbycollege) terwijl anderen de scholieren lieten lopen met de bal (Etoncollege)

Halverwege de negentiende eeuw waren er dus twee populaire balsporten bij Engelse jongeren. Gezien de verschillende spelregels volgens school of college, werd een eerste vergadering belegd in het Trinity College in Cambridge waar tot een overeenkomst werd gekomen over een reeks spelregels. In 1863 ontstond in een Londens café de Football Association, waardoor een definitieve scheiding ontstond met rugby. Later volgen nog belangrijke regels. Zo is er vanaf 1871 sprake van doelmannen en in 1890 verving men de koord van het doel door een deklat.

Het spel verspreidde zich daarna zeer snel over een aantal Europese landen, eerst in Zwitserland, Duitsland, Denemarken, Nederland en België en later de rest van de wereld. De FIFA dateert van 1904 en werd boven de doopvont gehouden in Parijs. Vooral in de eerste helft van de twintigste eeuw begon het voetbal aan een echte veroveringstocht.

Voetbal is geleidelijk aan een of misschien wel dé mondiale taal geworden. Dit is vlug ontdekt door de grote multinationals voor sportartikels of grote televisiemaatschappijen. Hun felle strijd om de uitzend- en sponsorrechten te bekomen bij grote evenementen leidt tot recordbedragen.

Wie speelde het eerste partijtje voetbal in België?

Deze vraag is ongeveer even moeilijk te beantwoorden als de vraag wie de eerste Engelsman was die hier voet aan wal zette.

Een eerste spoor vinden we in de negentiende eeuw. In Jodogne (Waals-Brabant) werd rond 1843 een soort voetbalspel gedaan om herstellende leprapatiënten te laten revalideren. Daaruit groeide een variante van het huidige voetbal dat *souic* werd genoemd en enigszins lijkt op het Franse *choûle* en het Britse *soûle*.

Rond 1860 werd hier en daar met een lederen bal gespeeld. Het waren - ere wie ere toekomt - Engelsen die hier hun sport kwamen beoefenen. In Luik ging het wellicht om Engelse ingenieurs die John Cockerill had meegebracht om zijn metaalfabriek te ontwikkelen. In Antwerpen waren het misschien Engelse zeelieden die een partijtje speelden. Andere plaatsen waar het spel een kans kreeg, waren een aantal kostscholen in Brugge, Antwerpen en Brussel en elders waar Engelsen of Ieren verbleven.

Melle is een gekend voorbeeld. In het Jozefietencollege was er ene Cyriel Bernard Morrogh, een Ierse jongen, die rond 1865 een lederen bal meebracht en weldra was het hek van de dam. Iedereen wou voetballen. De scholieren uit Melle verspreiden de nieuwe rage over Oost- en West-Vlaanderen. Zo werd Sporting Club Waregem gesticht door Palmer Desmet en Lucien Daman, niet toevallig twee studenten uit het Jozefienencollege van Melle.

De eerste voetbalclub zou volgens een bepaalde bron de Cercle des Régats zijn in 1878 in Brussel die ondertussen is verdwenen. Het gaat hier over

BACHTE-MARIA-LEERNE - Hogerop Bachte tijdens de Tweede Wereldoorlog. De voetbalploeg uit Bachte speelde toen in een oorlogscapetitie tegen o.a. Verbroedering Leerne en SK Deinze. Zittend van links naar rechts: Janssens, Naessens, Roger Vermeulen en een onbekende. Staand onder meer: Joris Lava, Heyerick, onbekende, Albert Vlaminck, onbekende, Albert Lava en André Van Den Driessche.
(Verzameling Antoine Foncke)

een Engelse invloed. Heel wat voetbalclubs waren oorspronkelijk een afdeling van een overkoepelende atletiekclub.

Op 1 september 1895 stichtten tien clubs de “l’Union Belge des Sociétés de Sports Athlétiques”, een overkoepelende organisatie. De naam is wat misleidend. De tien verenigingen beoefenden immers én atletiek én voetbal. Ook het latere SK Deinze had naast de voetbalploegen op een bepaald ogenblik ook een atletiekafdeling. De eerste club die zich in 1895 registreerde en het nummer één kreeg, was de great old, de Antwerp Football and Cricket Club, die al bestond vanaf 1880.

Pas in 1912 kwam een afzonderlijke bond voor voetbal tot stand: de ‘Union Belge de Société de Football Association’. In 1920 kreeg de vereniging haar huidige benaming: “Koninklijke Belgische Voetbalbond” (KBVB).

Een andere bekende naam uit de eerste generatie verenigingen was FC Brugge, die het licht zag in 1891. De eerste vier kampioenstitels uit de geschiedenis van het Belgische voetbal gingen echter naar FC Luik. De concurrentie was toen geringer. Anderlecht bijvoorbeeld dateert slechts uit 1908 en dat is later dan SK Nevele, dat volgens sommige bronnen reeds wordt gesitueerd in 1906.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Leerne

BACHTE-MARIA-LEERNE - Het voetbalveld van FC Leerne met de twee personen die vanaf halverwege de jaren zestig het voetbal in Bachte-Maria-Leerne mogelijk maakten: Antoine Foncke en Juan graaf t'Kindt de Roodenbeke, op dat ogenblik respectievelijk schepen en burgemeester.

(Verzameling Antoine Foncke)

HOGEROP BACHTE: EEN VOETBALPLEIN OVER DE LEIE IN ASTENE

Er zijn nog enkele mensen die zich herinneren dat er tijdens de Tweede Wereldoorlog een voetbalploegje bedrijvig was in het kleine Bachte. Het veld was gelegen aan de overkant van de Leie, in Astene dus, vermoedelijk in één van de meersen van de hoeve Vermeulen.

Volgens Robert Wieme uit Astene waren de kleuren blauw en wit. De spelers verkleedden zich in café Den Overzet en namen dan het bootje naar het plein. Ook de supporters uit Bachte dienden zich eerst door deze herberg te begeven, een bootje te nemen om de Leie over te steken om via de hoeve van Vermeulen verder te trekken naar het voetbalveld.

Antoine Foncke, die nog bij Bachte Hogerop speelde, vertelde hoe de voetballers met de fiets naar Nokere trokken. Jong en onstuimig zijnde werd om het eerst gekoerst. Uiteindelijk was men niet meer in staat om in Nokere de match uit te spelen.

Ook Roger Vermeulen speelde bij Bachte. Hij herinnert zich nog een wedstrijd op nieuwjaarsdag, vermoedelijk in 1943, toen met 7-2 werd gewonnen van SK Deinze. Bachte had zich toen versterkt met enkele spelers uit de stad die normaal gezien voor Brugge of Gantoise uitkwamen. Deze stadsjongens waren al zeer tevreden als ze eens behoorlijk konden eten of wat boter naar huis meenemen. Ook tegen het naburige Astene werd gevoetbald. Roger Vermeulen citeert de namen van een aantal spelers: Germain Vermeulèn, Antoine Foncke, André Van Den Driessche, ... De beste speler was Marcel De Pestel, dixit Marcel Vermeulen.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Leerne

BACHTE-MARIA-LEERNE - Het fanionelftal van Leerne dat in 1966 aantrad tegen SK Nevele tijdens hun eerste match. Heel wat spelers waren overigens voordien actief bij SK zelf.

Zittend van links naar rechts: Denis Dhont, Vermeersch, onbekende, André Claus en speler-trainer Werner Willemeys.

Staan: Arnold Foncke, Hugo Vander Vennet, Henri Vermeulen, Ignace Foncke, Roland Van Der Steene en Astère Torck.

(Verzameling Antoine Foncke)

DE WATERHOENS HANSBEKE: GEGROEID UIT HET WIJKVOETBAL

“Volharding”, “Onbevreesd” en “Eendracht” actief tijdens Eerste Wereldoorlog

Waar en wanneer er voor het eerst op Hansbeke gevoetbald werd, althans in clubverband, zal wellicht niemand ooit met zekerheid kunnen achterhalen. Het is wel zo dat er tijdens de Eerste Wereldoorlog al een zekere voetbalbedrijvigheid plaatsvond. Zo is er een zeker Tsefke de Mechelaar, een vluchteling afkomstig van Mechelen, die tijdens de oorlogsjaren enkele jongeren van 't dorp rond zich had geschaard om voetbalploeg “Volharding” te stichten.

We schrijven 1915. Het lokaal was het café van Maurice Martens aan het station. Die ploeg van 't Dorp bestond uit: Eduard Wille, Emiel Verhegge, Valère De Ruyck, Henri De Maegd, René Wille, Aimé Wille, Tsefke de Mechelaar, Maurice Martens, August Mortier, Raymond De Maegd en Adolf Fobe. Er werd gespeeld tegen clubs uit omliggende gemeenten, maar ook, en dit is typisch, tegen ploegen uit de eigen gemeente.

In 1916 werd uiteindelijk op de Leikant voetbalclub “Eendracht” gesticht onder meer door de toen 22-jarige Oscar Coppens, terwijl rond dezelfde periode op de wijk Reybroeck ook “Eendracht” bedrijvig werd. Zij speelden op een weide van Baziel Muys met de volgende spelers: Maurice De Baets, Baziel Muys zelf, Cyriel en Henri Gaillaert, Honoré Bauwens, Gust Teirlinck, Leon Van Vynckt, Firmin Van Couter, Aimé Van Loo, Baziel en Honoré D'hondt. Bij café-beenhouwerij Henri De Baets werd het lokaal gehouden.

De geciteerde clubs hebben de oorlog niet overleefd. Op het einde was het zeer moeilijk mensen en materiaal bij elkaar te houden. Veel spelers waren boerenzoons die 12 tot 14 uur per dag moesten werken, en daarbij kwam dat verplaatsingen om te gaan voetballen onder Duitse bezetting quasi onmogelijk waren.

Lied Der Waterhoens.

1e couplet

Wij zijn allen mannen geschikt voor 't sport
Komt er iets op, seffens die zijn wij 't akkoord
Wij stemmen altijd toe, gelijk waar of hoe,
En wij werken hand in hand,
Ja en met veel verstand.

Refrein

Leve de waterhoens, wij spelen altijd 's achternoens,
Leve de waterhoens, wij spelen goed gelijk kampioens,
Leve de waterhoens, wij spelen rechts en links,
En als de bal uit d' hoogte komt
Ons mannen staan daar niet verstomd,
Ze arreteren hem op de kop,
Met daarachter een goeden schot

2e Couplet

En als wij ons gingen entreineren nondiku,
Wij trokken naar 't plein, met een nieuwe paraplu. .
't Was zulk een wreed were, wij zagen onze pere,
En met het water in ons schoens,
Wij waren gelijk waterhoens.

Refrein

3e Couplet

En nu voor 't laatst en voor 't sluiten van ons lied,
Als wij spelen, wij denken aan ons Triene niet.
Wij zeggen voor ons reden, vandaag moeten wij 't niet weten,
En als ze bij ons wil zijn,
Dat ze komt naar het voetbalplein.

Refrein

HANSBEKE - Het lied der Waterhoens opgesteld door Remi Vermeire
(Verzameling René Langerart)

“Volharding” en “F.C. Hansbeke” tijdens de jaren twintig

In de eerste helft van de jaren twintig (1920-'24) vonden de volgende personen elkaar opnieuw bij “Volharding”: Arthur De Boever, Marcel en Cyriel Van Vynckt, Hilaire Kesteleyn, Emiel De Cocker, Cyriel Muys, Cyriel Vander Vennet (Merendree), Marcel Bauwens, Georges van de Velde en René Van de Walle. Er werd gespeeld in een soort competitie met zes ploegen uit Aalter, Zomergem, Lovendegem, Vinderhoute en Nevele. Zij speelden op een weide van Alfons Verstraete naast de huidige Doornbosstraat. Het lokaal was toen bij voormelde Henri De Baets.

Zeker is dat in het seizoen '27-'28 in de Tweede Afdeling A van het Diocesaan Sportverbond een vereniging “F.C. Hansbeke” aantrad met stationschef Charles Van Nieuwenburg als voorzitter. Toen ook was de weide van Verstraete het terrein en het lokaal bij Henri De Baets. De clubkleuren waren zwart-wit. Het Diocesaan Sportverbond werd opgericht in 1921, en zou later in 1934 de naam van Katholiek Vlaams Sportverbond (KVS) aanemen.

Van “F.C Reybroeck” tot “de Waterhoens”

Oscar Coppens, die tijdens de Eerste Wereldoorlog al actief was op het gehucht Leikant, stichtte in 1931 een nieuwe voetbalclub op het gehucht Reibroeck. Hijzelf was de voorzitter, Irené Cathoir secretaris en Emiel Vermeire de schatbewaarder. Na enkele oefenwedstrijden zou de club officieel in het seizoen 1932-'33 in competitie treden onder de naam FC Reybroeck. Het lokaal vond onderdak in het Café “De Hoop van Vrede” bij Arthur Union en de kleuren waren geel en zwart. De bezoekende ploegen dienden zich om te kleden in het schuin er tegenover gelegen café “Sint-Hubertus” bij Omer De Grootte. Er werd gespeeld op een weide van Henri Engels, gelegen achter het lokaal. In 1933 werd de tekst van het clublied opgesteld door Remi Vermeire en een vaandel ingehuldigd. Vanaf toen werd de roepnaam “de Waterhoens” gebruikt.

Nog meer Hansbeekse ploegen in de jaren dertig: “Hardy” “en “Eendracht”

Het jaar na de stichting van de club op Reibroeck (1932), werd op de wijk Zande eveneens een club opgericht onder de naam “Hardy”; de clubkleu-

HANSBEKE - Eén van de eerste ploegen van de Waterhoens, ergens rond de Tweede Wereldoorlog.

Van links naar rechts: pastoor Willem van de Putte, Julien Wynsberghe, Gabriël D'Haenens, René De Clecq, Marcel Cannoot, Marcel De Keyser, Armand Van Laere, Raymond Van De Voorde, Georges Van Petegem, onbekende, Georges Pynaert, August Van Ooteghem, Maurice Pynaert, Oscar Coppens (voorzitter)
(Verzameling René Langeaert)

ren waren geel-blauw en het lokaal was gevestigd in café “De Paele” bij Edmond De Vreese. “Hardy” verdween in 1937. Ook op de Leikant verrees een voetbalclub onder de naam “Eendracht” spelend in zwart-witte kleuren. In de jaren 1933 tot 1935 speelden de drie Hansbeekse clubs tegen elkaar binnen de KVS-federatie.

In die periode dienden de spelers zelfs een lidgeld te betalen om te mogen meespelen en moesten ze zelf hun schoenen kopen. Het gebruik van een terrein hing af van de inschikkelijkheid van één of andere boer. Op de weide graasden tijdens de week koeien, met alle gevolgen van dien.

In 1937 fuseerden de “Waterhoens” met “Eendracht”, met succes want er werd meteen een kampioentitel behaald.

Wereldoorlog II: Waterhoens slokken Eendracht op en worden V.V. Hansbeke

Tijdens de Tweede Wereldoorlog steekt “Eendracht” opnieuw de kop op maar onder impuls van de toenmalige pastoor Vande Putte werd op 19 juni 1941 opnieuw gefusioneerd met de Waterhoens en was sprake van V.V. Hansbeke. Oscar Coppens bleef voorzitter, Omer Langeroot secretaris en Jozel Janssens schatbewaarder. Er werd afwisselend gespeeld op Reibroeck en op het Dorp (weide Verstraete). De lokalen waren bij de weduwe Union en Jules De Baets.

Na de Tweede wereldoorlog voorlopig enkel nog de Waterhoens

De vereniging zou een paar jaren goed standhouden, maar met de bevrijding viel alles weer in de oude plooi en werd het lokaal overgebracht naar “café Sportwereld” bij Evarist Langeroot. In die periode werd gespeeld op een weide van Camiel Verheelt in de Klinker.

Er werd soms heel goed gespeeld, in 1948 bijvoorbeeld, toen een kampioentitel² werd behaald, maar op andere tijdstippen was het minder. De

² Albert MARTENS schreef een aantal jaren geleden in Het Land van Nevele zijn impressies neer over die periode in het artikel “*Het fameuze voetbalseizoen 1947-1948 van V.V. Waterhoens te Hansbeke*”, 1989, juni, blz. 127-141.

HANSBEKE - In de jaren zeventig werd voorzitter Oscar Coppens gehuldigd. Wie hebben zich rond de tafel geschaard?

Zittend van links naar rechts: Omer Langeroot, Boudewijn graaf de Bousies, Oscar Coppens, Henri De Raedt (voorzitter KKVS), Raphaël D'Haenens. Staand: Roger De Wispelaere, Georges D'Hondt, René Langeroot, Roger Van De Moortele, Lucien Cleppe, Maurice Standaert, André Raes.
(Verzameling René Langeroot)

club verhuisde op een bepaald ogenblik opnieuw naar de weide van Tollens. Bij het vieren van het 25-jarig bestaan kreeg de vereniging de toelating om de titel van koninklijke vereniging te dragen.

Op een bepaald ogenblik werd de voetbalsport een speelbal in een politieke machtsstrijd. Het bestuur hoopte in 1957 - na 25 jaar - op een inspanning van het gemeentebestuur om aan betere accommodatie te geraken. De hulp kwam echter van Bouduin graaf de Bousies-Bourluut die het bestuur de mogelijkheid verschafte om een terrein te gebruiken in de Melkerijstraat. Het bestuur was unaniem akkoord. De infrastructuur - ingehuldigd op 12 juni 1960 - was prachtig (kleedkamers, douches, sintelbaan).

“De Blijvers” scheuren zich af in 1959

In 1958 was, voornoemde graaf ondertussen verkozen tot burgemeester. Zijn politieke tegenstrevers - in het bijzonder de verslagen burgemeester Baziel Muys - besloten om een nieuwe club te stichten “de Blijvers” die uitkwam in de competitie van de Belgische voetbalbond. Het terrein was gelegen in de Karmenhoek.

De stichters van de club waren: Irené Gaudissabois (voorzitter), ondervoorzitters Antoine Willems en Astère Tessely, secretaris André Van Renterghem, schatbewaarder Roger Secelle en verder Henri Goedgebuer, Gaston De Vreese, Oscar De Bruyne, Stefaan Van Waes, Emiel Van de Sompele en Julien De Clercq. Het lokaal was gevestigd in “Het Huis van Commerce” bij Maurice De Roo. Als clubkleuren werd geopteerd voor rood-wit.

Sportief was het natuurlijk geen goede zaak dat er in een gemeente van 2000 inwoners twee clubs actief waren. De verenigingen stonden elkaar eerst naar het leven, maar langzamerhand kwam er toenadering en werd er al eens een vriendenmatch gespeeld tegen elkaar.

Uiteindelijk, toen in 1982 de “Waterhoens” hun 50-jarig bestaan vierden en “de Durvers” al bijna een kwarteeuw bestonden was de tijd rijp geworden voor fusiegesprekken.³

³ Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de club schreef Wouter Langeroot een brochure over de voetbalvereniging.

HANSBEKE - De Waterhoens Hansbeke tijdens het seizoen 1978-'79.
Van links naar rechts: Chris Van De Voorde, Sam Smessaert, Franky Steyaert, Louis Van De Voorde, Wouter Langerhaert, Etienne Campe, Jean-Pierre Leenknecht, Patrick Lambert, Eddy Carrette, Walter Hallaert, Marcel Coppens, Luc De Paepe, Eddy Langerhaert, Erwin D'Hooge.
(Verzameling René Langerhaert)

Fusie tussen de Blijvers en de Waterhoens in 1988

De fusie kwam er na langdurige discussie uiteindelijk in 1988. De eerste voorzitter was Lucien Cleppe en als secretaris fungeerde Gustaaf Van Den Berghe. Als kleur werd geopteerd voor geel-zwart. De eerste jaren waren beide terreinen nog in gebruik, maar na 1991 werd enkel nog gespeeld op het terrein op de Karmhoek. Het is nadelig dat dit terrein nogal ver van het dorpscentrum is verwijderd.

Een paar jaar na de fusie kon de nieuwe vereniging doorstoten naar tweede provinciale maar kon er zich niet handhaven.

Er kon onlangs opnieuw worden gevierd want tijdens het seizoen 2000-2001 is er opnieuw een promotie naar derde provinciale. De huidige voorzitter is Olaf Evrard.

René LANGERAERT, Hansbeke

LANDEGEM - De formatie waaruit de Landegemboys is ontstaan, net vóór de Tweede Wereldoorlog.

Zittend van links naar rechts: Julien Wille, Valère Braem (?), George Hozemont, Julien De Paepe, Leon Van Wassenhove. Staande van links naar rechts: Jozef Van Cauther, Valère Braem (?), Albert Van De Sompele, Hubert Boghaert, Alfons De Sminck (?), Armand Andries, Julien Lanckzweirt, Marcel Van Gansbeke, Georges Van Wassenhove.
(Verzameling Marcel Michiels)

DE LANDEGEMBOYS: OVER SPORTEVENEMENTEN TIJDENS DE OORLOGSJAREN

Gedurende de Tweede Wereldoorlog waren de mogelijkheden tot vertier en amusement zonder meer schaars. Eén van de mogelijkheden was het voetbal. In Merendree en Hansbeke functioneerden goed georganiseerde voetbalclubs. Waarom er lange tijd in Landegem zoiets als een voetbalvereniging niet bestond, is ons een raadsel gebleven⁴.

We zijn de jaartelling vergeten (1940), maar op een gegeven ogenblik werd er door enkele enthousiastelingen een begin gemaakt van een stuk voetbalgebeuren dat de geschiedenis zou ingaan als de "Landegem Boys". Alles was improvisatie: enkelen sloofden zich uit maar er was niets voorhanden.

De naam "Landegem Boys" en hun kleuren oranje-zwart betekenden voor de enen een beloftevol gegeven, voor anderen kwam het over als een zweem van nogal gedurfde anglofilie; kortom de tweeslachtigheid hield de zaak overeind en dubbelzinnigheid was troef.

Dat er niets voorhanden was, moge blijken uit de volgende opsomming. Er was geen terrein en bij iedere geplande wedstrijd trok onderpastoor J. Van Cauthem met een geschenkje onder de arm, samen met de kapitein van de "Landegem Boys" naar een zeer groot boerenhof op de linkeroever van het Schipdonkkanaal. Daar werd aan de zeker niet onbemiddelde hereboer de toelating gevraagd om een match te mogen spelen op een van de weiden - of waren het meersen - die hij bezat, zowel links als rechts van de "vaart", met name dus op Nevels grondgebied. Wat steeds welwillend werd toegelaten.

Dertien voetbaltruitjes werden aangekocht na een huis-aan-huisbedeltocht in de vier voornaamste straten van het dorp; met de opbrengst werden ook enkele voetballen gekocht. Kalk om krijtlijnen te trekken werd ergens - niet

⁴ In Landegem was er alvast tijdens de Eerste Wereldoorlog een ploegje bedrijvig dat luisterde naar de naam "Volharding Landegem".

duidelijk waar - gerecupereerd, bij een gulle landbouwer of een stukadoor die het niet gemerkt had.

Zoals iedereen weet, zijn er bij een match zes houten palen nodig - vier die in de grond geheid worden en twee die als "bovenlat" dienst doen. De aanschaffing van deze palen leek een onoverkomelijke moeilijkheid. Tot de firma De Buck, die een zeer uitgebreide werkplaats had in het begin van de Vosselarestraat, het nodige ten geschenke gaf. Of die hoognodige attributen ook nog de gewenste afmetingen hadden, wordt tot op heden nog steeds grondig betwijfeld.

Zo ontstond stilaan maar zeker een soort embryo van een voetbalclub. Enthousiasme genoeg en aansluitingen zat maar alles moest nog geleerd worden. Wie kent het verschil tussen een corner en een penalty? Een beetje zoals Conscience zijn volk leerde lezen. Talentrijke spelers werden uitgestuurd naar matches van de naburige clubs om scherp toe te kijken en te weten te komen hoe voetbal op de beste manier zou moeten gespeeld worden.

Alle verhoudingen in acht genomen is dit voor velen een heroïsche periode geworden. Ook het publiek moest nog alles leren. Slechts enkele gegadigden waren ingewijd, omdat ze ooit al eens een thuiswedstrijd van de "Gantoise" hadden gezien, en zodoende aan kennisoverdracht konden doen.

Tot aansluiting bij en lidmaatschap van de Belgische Voetbalbond of de Katholieke Vlaamse Sportbond is het niet gekomen. Wel werden ettelijke vriendenmatches gespeeld. Verplaatsingen gebeurden per fiets; maar het klassieke bierkaartje na de wedstrijd is er nooit geweest. Van waar zou dat gekomen zijn?

Later geraakten de zaken beter gestructureerd. De "Landegem Boys" verhuisden naar een terrein van de heer Maurits De Volder op een boogscheut van het station. De prehistorie was voorbij. Dan was het even wachten tot anderen de krijtlijnen zouden trekken. Onder impuls van de legendarische Zuster Rosa zou "Lando Sport" ten tonele verschijnen en furore maken.

George J. HOZEMONT, Landegem

FC LEERNE: VOETBALLEN IN DE SCHADUW VAN HET KASTEEL

De passant die naar het kasteel van Ooidonk stapt, merkt achter de kerk, ietwat verborgen in het groen, de installaties van een voetbalvereniging op. Op sommige dagen weerklinken hier schrille fluitsignalen en geroep van voetbalsupporters. De thuisploeg speelt in rood-witte kleuren, de kleuren die pachters van de graaf dienden aan te brengen op hun woning.

FC Leerne is rond 1965 gegroeid uit een groep jonge voetballers uit Bachte-Maria-Lerne, waarvan sommigen hun eerste voetbalsporen hadden verdiend bij SK Nevele. Dit team speelde eerst op een veld dat onder impuls van graaf Henri t'Kint de Roodenbeke, toen kolonel in het leger, was omgevormd tot voetbalterrein. Voordien bevonden zich daar moes-tuintjes. Op dat ogenblik bevond het terrein zich aan de overzijde van de plaats waar nu het voetbalplein zich bevindt.

De eigenlijk ploeg die startte in derde provinciale (vierde bestond nog niet) speelde op 26 augustus 1966 een openingsmatch tegen Nevele. De wedstrijd werd gewonnen met 2-1.

De oprichting van FC Leerne is een politiek gekleurd initiatief geweest. De toenmalige schepen en burgemeester Antoine Foncke en Juan t'Kint de Roodenbeke lagen aan de basis.

FC Leerne werd door voorzitter Foncke in een krantenartikel ooit omschreven als een middelmatige ploeg die het moet rooien met steuntjes van links en rechts.

In het begin van de jaren zeventig had de ploeg het volgens sommigen echter in zich om kampioen te spelen. De voetbaltrainer in de periode (1969-1973) was Michel De Dapper, ex-voetballer bij SK Deinze. Freddy Tack, ook al een ex-speler van SK Deinze, was eventjes trainer van FC Leerne. Er voetbalden nogal wat telgen van de lokale familie Coussement in de ploeg; deze zouden nadien uitzwermen naar andere teams in de streek.

De hoofdsponsor was Ideal Verwee. De spelers hielden echter ook van andere geneugten van het leven en de betere spelers trokken weg. Antoine Foncke vertelde dat het helemaal niet gemakkelijk is om de ploegen bijeen

SINT-MARTENS-LEERNE - Deze oorlogsploeg Verbroedering Leerne werd gesponsord door Carl Van Crombrughe. Heel wat Nevelaars speelden in de ploeg.

Boven van links naar rechts: Albert Lootens, Maurice Vaernewijck, onbekende, Eeckhaute (keeper afkomstig van Drongen), Maurice Van Lerberghe, Armand Van Steenkiste, Van Herreweghe (speler gekwetst).

Onderaan van links naar rechts: George J. Hozemont, Ronsse (trainer), Joseph Steyaert uit Leerne zelf, Bernard Verslycke, onbekende.

Deze ploeg bekampte wedstrijden tegen het toenmalige SK Deinze.
(Verzameling Henri Vermeulen)

te houden. Dit is overigens het grote probleem van bescheiden clubs die in de schaduw leven van een vereniging die in de nationale reeksen speelt. Zo werd keeper Hugo Van der Vennet getest door Cercle Brugge. Marc Coussement ging bij Nevele voetballen en Maurice De Schrijver werd weggeplukt door SK Deinze. Aan de andere kant heeft FC Lerne ongetwijfeld ook wat verdiend aan al die transfers. Daarnaast waren er ook de trouwe clubspelers. Zo werden Ignace en Arnold Foncke en Roland Van Der Steene gehuldigd voor hun 300ste match bij FC Lerne.

Zij zijn overigens nog steeds voorzitter en erevoorzitter. Er zijn uiteraard nog andere bestuursleden zoals George Vermeire en Paul Van Der Meerschaut.

In de jaren zeventig kreeg FC Lerne af te rekenen met een concurrent in het dorp zelf, nl. de Durvers, toen één van de sterkere ploegen van het Vrij Voetbalverbond. Zij lokten ook nogal wat spelers weg en eisten het veld van FC Lerne op om te spelen. Nu is de concurrentie wat bekoeld en spelen de Durvers mits het betalen van een vergoeding hun partijen op het veld van FC Lerne.

Het kleine FC Lerne beschikt over een gedreven bestuur dat erin slaagt om de eindjes aan elkaar te knopen door allerlei acties. Vroeger werd een bal georganiseerd, "de Nacht van Lerne". Eddy Merckx is er in 1969 eens op bezoek geweest na het winnen van zijn eerste Ronde van Frankrijk.

Op een bepaald ogenblik bestond er eveneens een supportersclub die was gevestigd bij Henri Vermeulen in De Klok, een ex-speler van FC Lerne. Claude Vanhoucke was er voorzitter van. De supportersclub zou echter na enkele jaren verdwijnen.

Een tragisch moment was toen manasje van alles Edmond Lambert op een bepaald ogenblik dood werd aangetroffen op het veld.

In de eerste jaren was Paul Van De Meersschaut secretaris van de vereniging. Na diens verhuis werd hij opgevolgd door Nic Foncke.

In tegenstelling tot de andere Deinse ploegen die tot het Belgisch voetbalverbond behoren, beschikt FC Lerne niet over een eigen terrein. Het veld

Er is tusschen de ondergeteekende: Maurice Van Lerberghe, Kermmelkstraat 22 Nevele van de eene en de Voetbalclub " VERBREEDERING " te St. Martens Leerne, vertegenwoordigd door haren Voorzitter den Heer Carl van Crombrughe, Grood Eigenaar te St. Martens Leerne, van de andere zijde, de volgende overeenkomst aangegaan.

Den heer Maurice Van Lerberghe, verbindt zich van heden af regelmatig voor gemelde club op te treden, mits de volgende vergoeding, welke den Heer Carl van Crombrughe verklaart bij te treden. Te weten: **VIJF EN DERTIG FRANK**, per gewonnen

Wedstrijd.

Vijf en twintig Frank, per drawn.

TWINTIG FRANK per verloren wedstrijd.

Per wedstrijd zullen de twintig frank uitbetaald worden en het overschot zal geregeld worden op **30 Juni 1942** einde van het seizoen **1942-1943**, officieel voorzien in het reglement van den Koninklijken Belgischen Voetbal Bond.

Den Heer Carl van Crombrughe voornoemd behoudt zich het recht voor van af te zien der diensten van den Heer Maurice Van Lerberghe, wanneer deze laatste geene voldoening geeft. *diemt geschot op zes honderd vijftig frank*

Den Heer Maurice Van Lerberghe verbindt zich van heden af tot het einde van het seizoen **1942-1943** voor geen enkele andere vereeniging op te treden.

~~aan~~ in dubbel, waarvan elk zijn deel heeft ingetrokken te St. Martens Leerne den Zes twintigster mei negentien honderd twee en veertig.

C245284

SINT-MARTENS-LEERNE - Voetbalcontracten bestaan al langer. Dit officieel contract anno 3 juni 1942 werd getekend tussen Maurice Van Lerberge uit Nevele en Carl Van Crombrugge uit Sint-Martens-Leerne. De vergoeding is niet mis: 35 BF per gewonnen wedstrijd, 25 BF voor een gelijkspel en 20 BF als de wedstrijd wordt verloren.
(Verzameling Maurice Van Lerberge)

wordt gehuurd van het kasteel van Ooidonk en niet voor een symbolische frank, zo werd ons toevertrouwd door Antoine Foncke. De kantine en kleedkamers werd op initiatief van het bestuur zelf gebouwd

In de jaren negentig trainde Thierry Lootens de knapen van Leerne. Hij had er onder meer Steven Feys, die later tot de kern van de eerste ploeg van SK Deinze zou behoren, als jeugdspeler.

De talentrijke Thierry Lootens was zelf een ex-speler van SK. Hij kwam net als Peter Hallaert en Dirk Van Der Beken eigenlijk uit de jeugdverbanden van AA Gent, maar werd door trainer Chris De Smet in Deinze binnengeloodst. Hij heeft nog de jaren van trainer Gilbert De Groote meegemaakt toen Deinze rond 1990 in bevordering streed. Nadien trok hij naar SK Roeselare om rond 1995 terug te keren naar Deinze. Een knieletsel zorgde er echter voor dat Thierry niet meer op topniveau kon spelen.

Sommige ploegen hebben het moeilijk. In tegenstelling tot Zeveren Sportief en Eendracht Vinkt die een tweede of derde adem hebben gevonden is dit nog niet het geval voor FC Leerne, dat daarenboven zijn jeugdwerking diende af te bouwen. Op dit ogenblik zijn in de Kasteellaan een eerste ploeg en een team reserves bedrijvig.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Lerne

SINT-MARTENS-LEERNE - Er werd reeds volop gevoetbald tijdens de Eerste Wereldoorlog. Er waren toen voetbalploegen in Landegem, Nevele, Vosselare, Astene, Deinze en Gottem. Maar ook in Sint-Martens-Lerne was er een team dat het op deze foto opnam tegen Sporting Deinze.

Deze actiefoto dateert van 1916.

(Verzameling Achiel De Clercq)

VV LEERNE: VOETBAL TIJDENS DE OORLOG MET STEUN VAN DE KASTEELHEER

In Sint-Martens-Leerne is er vroeger ook een voetbalploeg bedrijvig geweest die een veld bespeelde in de omgeving van de Engelhoek. We vonden er echter maar weinig sporen van terug. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werden heel wat wedstrijden gespeeld tegen de omliggende ploegen, ook tegen Sporting Deinze.

Marcel Dhooge uit Nevele deelde mee dat op een bepaald ogenblik een grote groep spelers van de Nevelse voetbalploeg naar Leerne trok en er onder de naam van White Star speelde. Het veld bevond zich in de buurt van de Damstraat.

De voetbalbedrijvigheid in Leerne duurde alvast tot de Tweede Wereldoorlog. De club kreeg financiële steun van de kasteelheer Carl Van Crombrugghe. Ook tijdens de Tweede Wereldoorlog was er in Sint-Martens-Leerne een uitstekende voetbalploeg die af en toe met succes SK Deinze bekampte in oefenmatchen. Roger Vermeulen herinnert zich dat de voetbalploeg van Leerne matches betwistte in het kader van de competitie "Tussen Leie en Schelde" die tijdens de Tweede Wereldoorlog bestond. Tijdens de oorlogsjaren bevond het voetbalplein zich op een weide van de familie Maebe, aan de Damstraat rechts als men zich vanuit Sint-Martens-Leerne naar Vosselare begaf. In het seizoen 1944-'45 net na de oorlog speelde de club nog even in de derde gewestelijke reeks van het Belgisch Voetbalverbond. Dan was het vermoedelijk afgelopen.

We vernamen nog dat één van de spelers, een zekere Vaernewijk, in 1946 werd aangetrokken door SK Deinze.

S.K. Deinze, dat ook een atletiekafdeling had, slaagde er in tijdens de oorlog één van de betere sportmannen uit Leerne in te lijven. Het ging om Alex Claeys, woonachtig in Vosselare, die ook aan polstokpringen, lopen en verspringen deed. Alex was actief bij de weerstand tegen de Duitse bezetter. Tijdens een uit de hand gelopen woordenwisseling in herberg De Vos in Vosselare wordt hij met de bajonet gedood door een Duitse militair.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Leerne

SINT-MARTENS-LEERNE - In Sint-Martens-Leerne zou de voetbalsport verdwijnen na de Tweede Wereldoorlog. Soms werd er ter gelegenheid van de kermis nog eens een partijtje gespeeld. In het begin van de jaren zestig was er een wedstrijd van de supportersclub van SK Nevele tegen een gelegenhedsploeg van inwoners uit Sint-Martens-Leerne. De aftrap wordt gegeven door de piepjonge

Willy Planckaert, want we zijn in het begin van de jaren zestig.

We herkennen van links naar rechts: Emiel Van Lerberge, in de achtergrond Roger De Langhe, Willy Planckaert, onbekende, Charlie Van Crombrugge en Roger Dhaenens
(Verzameling Jeroom Pauwels)

WS L LOTENHULLE: VAN ALBERT I-PLOEG TOT WHITE STARS LOVRIENDEN

Albert I - ploeg (1914 - 1918)

De eerste voetbalploegen van Lotenhulle bestonden uit jongeren die het sportief tegen elkaar opnamen. De eerste matches hadden plaats tijdens de Eerste Wereldoorlog op een weide van landbouwer Henri De Neve in de wijk de Barelhoek. Het waren vriendschappelijke gelegheidsmatches, geen competitiewedstrijden. De beoefening van de nieuwe, Angelsaksische voetbalsport werd in die oorlogsperiode blijkbaar als een vaderlandslievende verzetsdaad gevoeld want zowel de eerste als de tweede ploeg van Lotenhulle speelden onder de naam van koning Albert I. De matches die ze speelden, waren altijd vriendenmatches tegen elkaar of tegen ploegen van dorpen uit het omliggende o.a. Bellem, Zomergem, Knesselare e.a. De meeste spelers waren lid van de zang- en toneelvereniging Vlaanderens Zonen. De promotoren van de voetbalsport binnen die vereniging waren Robert Slock, de gebroeders Huys en de gebroeders Van Watermeulen. Gerard Huys was hun vaste scheidsrechter. Vlaamse liederen zingend, reden de spelers samen per fiets naar de wedstrijden. Als ze wonnen, zongen ze altijd liederen in de aard van: "En als we winnen, is het zonder penalty..." of "Er is gene ploeg in Vlaanderen die Lotenhulle kan verslaan, ja kan verslaan..."

White Star Lotenhulle (1918 – 1945)

Tijdens de jaren tussen de twee wereldoorlogen speelden Looitse jongeren verder het voetbalspel om het spel. De wedstrijden hadden niet meer plaats in de verafgelegen Barelhoek maar dichterbij de dorpskern. Eerst op een weide van Maurice Beyaert achter de vroegere pastorie in de Heirstraat en later op een weide van Cesar Beyaert achter het hofstedeke van Maurits Van Laecke langs de Heirstraat. De jongeren van Lo speelden onderling tegen elkaar en – bij speciale gelegenheden zoals kermissen - ook wel tegen gelegheidsploegen uit omliggende dorpen als Vinkt, Bellem, Ruiselede, Nevele e.a. Verre verplaatsingen kwamen in die tijd zelden of niet voor doordat er geen bestuur was dat organiserend optrad en doordat

LOTENHULLE - Foto van de White Star Lotenhulleploeg in 1941.
Staan van links naar rechts: Norbert De Meyer, Jacques De Moor,
Willy De Moor, Edmond Verschaeve, Marcel Sergeant en Michel Van
Renterghem. Zittend van links naar rechts: Marcel Van De Moortele,
Maurits Van De Moortele, Maurits Standaert, Lucien De Meyer en
Valère Maenhout.
(Verzameling Jacques De Moor)

de jongeren over geen gepaste vervoermiddelen beschikten. In de loop van de jaren vormde zich stilaan een vaste gelegenhedsploeg, bestaande uit de beste spelers van het dorp. De ploeg werd, zonder twijfel onder Angelsaksische invloed, "White Star Lotenhulle" gedoopt. De clubkleuren bestonden uit een rode shirt met witte ster op de rechterborst. Als clublokaal werd gekozen voor herberg "Het Brouwershuis" bij Romanie Leman, de weduwe van Gust "den boer" De Clercq, gelegen in de vroegere Schoolstraat (nu Lomolenstraat) naast de brouwerij Sint-Arnold. Tot en met de Tweede Wereldoorlog speelde men uitsluitend vriendschappelijke gelegenhedswedstrijden.

In tegenstelling tot wat men zou vermoeden, viel het voetballeven niet stil tijdens de Tweede Wereldoorlog. Onder de leiding van Maurits Standaert nam de White Star-ploeg deel aan wedstrijden in competitieverband binnen het Katholiek Vlaams Sportverbond. Gedurende een drietal jaar zorgden de voetballers op die manier voor enige ontspanning en afleiding tijdens die donkere bezettingsjaren. De spelers maakten de verplaatsingen per fiets, soms door regen en wind, naar Eke, Zomergem, Oeselgem, Aalter, Bellem e.a.

De ploegen van KAJ en van "t Muziek" (1955 – 1958)

Na de Tweede Wereldoorlog gingen verscheidene jaren voorbij zonder voetbal in Lotenhulle. De voetbalmicrobe bleef echter voortleven. Vooral onder jongeren die naar een college of naar een vakschool trokken waar men tijdens de speeltijden en tijdens vrije namiddagen dikwijls voetbalde. Het duurde tot aan de oprichting van de jeugdbeweging KAJ (= Katholieke Arbeidersjeugd) voor de Lootse jongeren weer kans zagen een voetbalploeg op te richten. Dat gebeurde in het midden van de jaren vijftig. Ze organiseerden regelmatig gelegenhedsmatches tegen andere ploegen van kajotters uit omringende dorpen o.a. uit Vinkt en Zeveren. Onderpastoor E.H. Cyriel Van den Kerckhove was de proost die hen aanmoedigde om op deze gezonde, sportieve manier de zondagnamiddagen door te brengen. Felicien Vermeulen was één van de actiefsten onder hen. Het terrein waar de matches werden georganiseerd, wisselde dikwijls van plaats. Het waren telkens andere weiden die naargelang van de tijd van het jaar ter beschikking kwamen. Het vaakst voetbalde de kajottersploeg op een weide van Omer Vandervennet in de vroegere hovingen van de familie Hulin de Loo. In 1957 vormde zich een nieuwe voetbalploeg die voortkwam uit de ran-

LOTENHULLE - Foto van de groep dames uit Lotenhulle die voor koffie en sinaasappelen zorgden tijdens de rust op het veld van Roger Claeys langs de Paddenstraat in de jaren zestig.

Van links naar rechts: Lisette Van De Weghe, Angèle Van De Weghe, Annette Van De Weghe, Angelique Lootens en Christiane De Wever.
(Verzameling Godfried Vermeire)

gen van de muziekmaatschappij de Sint-Ceciliavrienden van Lotenhulle. Deze "ploeg van 't muziek" slorpte algauw de vroegere KAJ-ploeg op. Gedurende twee jaar hebben de jongeren van de muziekmaatschappij allerlei gelegenheidsmatches tegen ploegen uit naburige dorpen gespeeld. Tot de spelersgroep behoorden Felicien Vermeulen, Etienne Vermeire, Gilbert De Smul, Antoine Delarue, Rafael Verplaetse, Julien Schepens, Julien Mattheeuws, Maurice, Guido en Luciaan De Craemer, Paul en Godfried Vermeire, Bertrand Cortier e.a.

FC Lovrienden (1958 – 1978)

In 1959 achtten de spelers van "t Muziek" zichzelf bekwaam genoeg om aan wedstrijden in competitieverband deel te nemen. De competitie van het Katholiek Vlaams Sportverbond leek hen de beste formule omdat veel ploegen uit de onmiddellijke omgeving van Lotenhulle zoals Knesselare, Kleit, Bellem en Nevele binnen die competitie actief waren. Onderpastoor E.H. Van den Kerckhove steunde hen vanuit zijn pastorale bewogenheid als proost bij de aansluiting want elke ploeg moest een proost hebben om aan de KVS-competitie te mogen deelnemen. Het was de tijd dat de invloed van de Kerk en het Rijke Roomse Leven zich nog sterk liet gevoelen op het gemeenschapsleven binnen onze Vlaamse dorpen. De nieuwe ploeg kreeg een nieuwe naam, de F.C. Lovrienden. Men koos ook voor nieuwe clubkleuren, blauw - wit. Gemeentesecretaris Oscar De Kesel werd ere-voorzitter en burgemeester Irené Martens nam de taak van voorzitter op zich. Als bestuursleden fungeerden Jaak de Moor, Julien Van den Bossche, Felicien Maenhout, Etienne Vermeire, Basiel en Maurits Standaert. Het supporterslokaal bleef aanvankelijk gevestigd in "Het Brouwershuis" in de Schoolstraat bij Marcel Sergeant en Maria de Clercq. De spelers moesten zich voor de match in het lokaal aankleden en na de wedstrijden te voet van het speelveld naar de herberg terugkeren om zich te wassen en weer aan te kleden. Het voetbalveld was gelegen op een weide van Armand Sergeant langs de linkerkant van de Kasteelstraat, richting Poeke. Een paar jaar later verhuisde het clublokaal, om financiële redenen vooral, naar café "De Klokke" bij Gaston De Schuyter en Angèle Vandeweghe op de Kleine Plaats. Dit café leverde via bieruitzetter Antoine De Meyer Anglo Belgebier uit Zulte. Blijkbaar zorgde die firma ervoor dat er meer geld in de Lootse voetballade kon stromen. Er werd ondertussen steeds verder gezocht naar een geschikter voetbalterrein. In het begin van de jaren zestig

Gemeente Lotenhulle

Zondag 2 april 1961 (PASEN)

VOORWEDSTRIJD OM 15 U.

F.C. Lovrienden II = K.A.J. Lotenhulle

GROTE VOETBALMATCH om 16,30 u.

F.C. Lovrienden I =
Griffin Athletic
(ENGELAND)

TERREIN: Hr Van der Vennet O., Pittemstraat (aan de kerk)

TOEGANG: 20 Fr. – Kinderen 10 Fr.

KOSTELOZE TOMBOLA waaronder een DROGER en
andere waardevolle prijzen.

De nummers der toegangskarten geven
fecht tot deelname aan deze tombola.

HET BESTUUR

Drukk. M. Schelstraete, Lotenhulle

LOTENHULLE - Afdruk van een reclamefolder van de gemeente Lotenhulle ter gelegenheid van een "grote voetbalmatch" tussen FC Lovrienden I tegen de Engelse ploeg Griffin Athletic op Pasen 1961. (Verzameling Felicien Vermeulen)

deden een weide van Oscar Peltijn en later van Omer Vandervennet in de vroegere hovingen van Hulin de Loo dienst als voetbalveld. Het nadeel van die velden was dat er in de loop van de week koeien op graasden zodat men elke zondagmorgen voor het begin van de wedstrijd, de koeientaarten moest wegscheppen. In het midden van de jaren zestig kon men eindelijk beslag leggen op een weide van Roger Claeys langs de Paddenstraat die uitsluitend voor het voetbal zou worden gebruikt. Er waren echter nog geen kleedkamers op dat veld. De spelers moesten zich nog altijd gereedmaken in het voetballokaal. Pas in 1978, met de overgang naar de Belgische Voetbalbond is de ploeg naar het huidig voetbalveld in de Breestraat verhuisd.

De KVS-ploeg werd financieel recht gehouden doordat er ieder jaar een grote ponywedstrijd met tombola eraan gekoppeld op het voetbalveld langs de Paddenstraat plaatsvond. De hoofdprijs was steevast een pony. Samen met de toegangsgelden en de opbrengst van de reclameborden van de Lootse middenstanders rond het veld overleefde de club de jaren zestig en zeventig.

Op sportief vlak startte men in 1959 met een eerste elftal en met een reservenploeg. De twee trainers die de spelers voor de wedstrijden klaarstoomden, waren Jacques De Moor en Maurice Standaert. Meester Jacques De Moor had in zijn jeugd de rangen van de jeugd ploegen van Cercle Brugge doorlopen en had zelfs enkele matches in het fanionteam van deze ploeg uit de eerste nationale afdeling gespeeld. Hij zag zijn carrière echter door een knieblesure afgebroken. Hij stelde graag zijn ervaring volop ten dienste van de nieuwe club. Na enkele jaren klommen de FC Lovrienden op van de eerste klasse naar de overgangsklasse en ten slotte speelden ze verscheidene jaren in de ereklasse van het KVS.

In de jaren zestig ging een speciale aantrekkingskracht uit van de wedstrijdturnoien tegen Engelse ploegen in de paasperiode. Die Engelsen kwamen als toerist met de bus naar België. In hun reisprogramma namen ze deel aan voetbalturnoien in dorpen met KVS-ploegen. Dit was voor hen een soort afwisseling tussen hun bezoeken aan Belgische steden door. Dergelijke turnoien waren geïnspireerd door het voorbeeld van grotere ploegen zoals FC Brugge dat elk jaar zijn "Brugse Metten" organiseerde en daarbij buitenlandse ploegen uitnodigde. De komst van deze buitenlanders betekende voor veel Lotenhullenaars hun eerste internationaal contact.

Het laatste jaar in de ereklasse van het KVS was het topjaar. De ploeg won in het seizoen 1977-1978 zowel de bekerfinale als de kampioenstitel van

Oost-Vlaanderen. Ook de opleiding van eigen Lotenhulse jongeren kreeg geleidelijk aan meer aandacht want het was uit hun rangen dat de eerste ploeg mettertijd zou moeten recruteren.

Er speelden veel “vreemde” spelers bij de FC Lovrienden. Ze kwamen uit ploegen die in hogere klassen van de Belgische Voetbalbond speelden, bvb. van SK Deinze, FC Tielt of E Aalter. De bekendste sterren waren Gilbert Lecat en Walter Vandermeulen uit Tielt, Noël Van De Moortele uit Ruiselede, Lucien Ketels uit Gent en Etienne Vermeire uit Lotenhulle zelf. De bekendste Lootse spelers waren de gebroeders Vermeire, de gebroeders Sergeant, de gebroeders Maebe, de gebroeders De Volder, de gebroeders De Craemer, de gebroeders Wille, de gebroeders Rothier, de gebroeders De Smul, Freddy Beert, Paul De Meyer, Jan Bultinck, Luc De Willemaecker, Lucien Standaert, Gilbert Van Vlaanderen, Bertrand Cortier, Johan De Craene, Felicien Vermeulen, Jacques De Moor, Arthur De Wispelaere, Tharsy Pyfferoen, Julien Schepens, Hubert Van De Weghe, Geert Van Der Haeghen, Marc Van Acker, Willy Maenhout, Paul Gobeyn, Hans Maenhout, e.a.

De lijnrechters die de ploeg trouw vergezelden, waren Jean Cocquyt, Carlos Van De Sompel, Willy De Groote, Adriën Loontjes en Bertrand Coryn.

Witte Ster Lovrienden Lotenhulle (1978 – 2001)

Aan het eind van de jaren zeventig rezen er echter meer en meer problemen die voortvloeiden uit het feit dat de ploeg binnen de KVS-competitie aantrad. Het voordeel van de KVS-competitie bestond erin dat men enerzijds ongestraft mistevreden of dissidente spelers uit ploegen van de competitie van de Belgische Voetbalbond kon opstellen. Deze spelers lieten zich uiteraard goed betalen voor hun diensten terwijl plaatselijke spelers niet in de eigen eerste ploeg geraakten en bij de reserves moesten aantreden wat onderhuidse wrevel wekte zowel bij spelers als bij supporters.

Anderzijds bezat de club een zeer sterke jongerenploeg die het zelfs tot kampioen van België binnen het KVS had gebracht. Systematisch werden deze veelbelovende jongeren door naburige ploegen van de Belgische Voetbalbond weggelokt. Vooral SK Nevele slaagde erin de beste Lootse jongeren te overhalen bij hen hun voetbalgeluk te beproeven. De beste jeugdspelers o.a. de gebroeders Maebe, Ignace Coryn, Filip Bruyneel, Rudy De Craemer, Luc De Schuyter, Walter De Volder, Jan Bultinck e.a.

werden weggehaald zonder dat het bestuur enig weerwerk kon bieden want KVS en KBVB waren twee aparte voetbalhuishoudens. De enige oplossing om de eigen spelers binnen de eigen rangen te houden, bestond erin bij de Belgische Voetbalbond aan te sluiten. Alleen burgemeester-voorzitter Julien Van den Bossche (?) verzette zich aanvankelijk hardnekkig tegen die overgang. Hij moest zich ten slotte bij de mening van de meerderheid van het bestuur en van de supportersclub neerleggen. Het ging niet op dat de club in de opleiding van eigen jongeren investeerde om ze achteraf naar andere ploegen te zien vertrekken. Financieel en sportief betekende dat een catastrofe. Een andere reden om naar de Belgische Voetbalbond over te stappen lag hierin dat de ploeg binnen het KVS alles had gewonnen wat er te winnen was: het kampioenschap en de beker. Hoger kon niet meer, alleen nog lager. Waarom geen nieuwe uitdaging aangaan?

De overgang naar de Belgische Voetbalbond ging gepaard met de verhuizing naar het nieuwe speelveld langs de Breestraat, achter Poekepark, dat nu nog als speelveld dienst doet. Het nieuwe Aalterse gemeentebestuur liet er een nieuw reglementair veld met een oefenterrein aanleggen. Zo vlug mogelijk zouden ook nieuwe kleedkamers en een ruime kantine worden gebouwd zodat de nieuwe ploeg goed uitgerust een nieuw leven zou kunnen beginnen. In april 1978 koos men een nieuw bestuur. De nieuwe voorzitter werd Godfried Vermeire. Als secretaris koos men Laurent Wijckhuys. Bestuursleden waren Valeer Cortier, Johan Buysse, Antoine Bruyneel, Carlos Pauwels, Gilbert De Smul, Jacky Van Renterghem, Bertrand Corijn, Albert (= Maurice) Standaert, Michel Van Renterghem, Luc Van Renterghem, Norbert De Keyser, André Cornelis, Gaston De Schuyter, André Boone, Albert Langeroot, Michel Van De Walle, Maurice De Craemer, Firmin Danneels, Julien van Meirhaeghe, Antoine De Meyer, René Van De Walle, Michel De Pestel, Gilbert Rutsaert en Gaston Van Wonterghem.

Men koos ook voor een nieuwe naam, de VZW "Witte Ster Lovrienden Lotenhulle". Op die manier sloot de naam van de nieuwe ploeg zowel bij de traditie van de oorlogsploeg "White Star Lotenhulle" aan als bij de traditie van de KVS-ploeg, de FC Lovrienden. De kleuren bleven blauw-wit. In afwachting van de bouw van een nieuwe kantine en kleedkamers slaagde het bestuur erin een houten kantine van Sparta Ursel aan te schaffen. Ze werd eigenhandig door vrijwilligers afgebroken en naar het nieuwe voetbalveld van Lotenhulle overgebracht en heropgebouwd. Die kantine werd aanvankelijk ook als kleedkamer voor de spelers gebruikt want de

LOTENHULLE - Foto van WSL Lotenhulle in het seizoen 1993 -'94.
 Staande van links naar rechts: Laurent Wijckhuys (secretaris) , René Van De Walle (erevoorzitter), Jos Van Kerrebroeck, Patrick De Blauwe, Dirk Maebe, Guy Van De Moortele, Marc De Roo, Andy Careel, Ignace Corijn, Danny Graveel en Godfried Vermeire (voorzitter)
 Zittend van links naar rechts: Walter Van De Walle, Bart De Grootte, Geert Van Der Haeghen, Filip Maerschalck, Koen De Lannoy, Luc De Willemaecker en Kurt Van Acker.
 (Verzameling Godfried Vermeire)

Belgische Voetbalbond verplichtte haar aangesloten leden over kleedkamers te beschikken. Van zodra de voetbalkantine in gebruik genomen werd, degradeerde "De Klokke" van club- tot supporterslokaal. Na het overlijden van Gaston De Schuyter in het begin van de jaren negentig verhuisde het supporterslokaal van "De Klokke" naar het "Duivenlokaal" op de Kleine Plaats bij Christiane Verschaeve.

De voetbalkantine werd "den thuis" bij uitstek van WSL-Lotenhulle. Daar kregen de clubvlag, de gewonnen trofeeën, de foto's en de uitslagenborden een zichtbare ereplaats.

De ploeg startte in vierde provinciale Oost-Vlaanderen. De tegenstanders waren vooral Gentse, Meetjeslandse en Scheldelandse ploegen. In het seizoen 1981-'82 speelde men al kampioen. Gedurende verscheidene jaren was de ploeg een vaste waarde in derde provinciale. Een seizoen lang speelde men zelfs in tweede provinciale maar dat was iets te hoog gegrepen. Tijdens de laatste jaren is W.S.L. weer in vierde provinciale actief.

Bekende Lotenhulse spelers van de laatste jaren waren Jan Bultinck als keeper, Patrick Van Renterghem, Geert Termont, Michel Verstraete, Walter Van de Walle, de gebroeders Maebe, Geert Van Der Haeghen, Hans en Willy Maenhout, Paul Gobeyn, Marc Van Acker e.a. Succesvolle trainers waren Freddy Hugelier en Patrick De Blauwe. Lotenhulse trainers die de ploeg leidden, waren Antoine Maebe, Daniel Careel, Ignace Corijn en Marnix Dhoore.

De nadruk lag tijdens de laatste 20 jaar vooral op de jeugdwerking. Het bestuur zorgde voor de opleiding van duiveltjes (6-8 j.), pré-miniemen (8-10 j.), miniemen (10-12 j.), kadetten (12-14 j.), scholieren (14-16 j.) en juniors (16-20 j.). Uit die Lootse jeugd ploegen kwamen talenten naar boven die een voetbalcarrière binnen de eigen club maar ook soms bij grotere clubs hebben uitgebouwd. Hans Roelandts bracht het tot kapitein van de juniors van RSC Anderlecht. Later speelde hij bij FC Denderleeuw en bij SK Deinze. Zijn broer Mario speelde bij SK Deinze, Rudy en Tom De Craemer speelden bij E Aalter. Vroeger waren de spelers veel vaster aan hun ploeg gebonden. Sedert het zogenoemde Bosman-arrest mogen de spelers vrijuit naar andere clubs overstappen. Bij het minste wat verkeerd zit, (een ruzie, een beenbreuk, een niet-opstelling) veranderen spelers tegenwoordig van ploeg. Deze grotere vrijheid van de spelers werkt uiteraard demotiverend voor de ploegleiding die geen verhaal meer heeft tegen de willekeur van de spelertjes of spelers die ze zelf lieten opleiden.

LOTENHULLE - Ook dames trekken soms de voetbalschoenen aan.
Els De Ruyck uit Lotenhulle werd hier als tiener gefotografeerd in
het begin van de jaren negentig.

Deze jongedame toonde van jongsaf aan grote aanleg en interesse voor de voetbalsport. Ze begon haar carrière als zevenjarige speelster bij de préminiemen van WSL Lotenhulle. Ze speelde vier seizoenen mee met de jongensminiemen van WSL Lotenhulle. Als meisje stond ze op training goed haar voetbalmannetje tussen de jongens. Het was de Lotenhulse jeugdtrainer Daniël Careel die haar prille voetbalcarrière in goede banen leidde. Vanaf haar elfde sloot ze zich aan bij de damesploeg van SK Bellem. Daar doorliep ze de jeugdreeks en werd vanaf haar vijftiende een vaste waarde in het eerste elftal. Als 17- en 18-jarige trainde ze twee jaar lang mee met de nationale beloftenploeg. Met haar teamgenoten van SK Bellem werd ze kampioen in tweede nationale afdeling in 1997. Tot het eind van vorig seizoen speelde ze met haar ploeg in eerste nationale. Tengevolge van haar beroepsbezigheden zag ze zich onlangs genoodzaakt haar voetbalcarrière af te breken. (Verzameling Els De Ruyck)

FC Schuurke

Naast de officiële KVS- en KBVB-ploeg van Lotenhulle ontstond er in 1969 een zogenoemde caféploeg, die deel uitmaakte van de Lootse jeugdclub "Scarabee". Die jeugdclub had zijn stamplaats in het Schuurke, gelegen achter het vroegere café "Het Schuttershof", nu Snooker Hilmar, op de Kleine Plaats. Luc De Meyer en Frans Naessens waren de stichters van deze gemengde jeugdclub. Vooral onder impuls van Frans Naessens speelden leden van de jeugdclub in het begin van de jaren zeventig gelegenhedsmatches tegen andere ploegen onder de naam FC Schuurke. Verscheidene jonge spelers van deze liefhebbersploeg vormden mee de basis van het latere WSL Lotenhulle o.a. Marc Van Acker, Luc De Willemaecker, Luc Van De Walle, Frank en Marino Rothier, Luc De Schuyter e.a.

In het seizoen 1976-1977 debuteerde FC Schuurke in de competitie van het Vrij Voetbalverbond van Deinze. In het seizoen 1980-1981 speelden ze er kampioen in tweede klasse en promoveerden ze naar eerste klasse. Na het seizoen 1987-1988 zakten ze echter weer naar de tweede klasse waarin ze nu nog spelen. Hun voorzitter is Marino Rothier, de lokaalhouder van herberg Snooker Hilmar.

Naast de voetbalploeg FC Schuurke, dat zijn wedstrijden op het officiële gemeentelijk voetbalveld speelt, is er ook nog een mini-voetbalploeg die onder de naam van Snooker Hilmar aan een competitie met 16 caféploegen in de gemeentelijke sportzaal van Ruiselede deelneemt. De kernspelers van die mini-voetbalploeg zijn de gebroeders Vanderbeken, K. De Craemer, B. Van De Moortele, B. Pyfferoen, D. De Ruyck, Y. Matthijs, F. Rothier, R. De Meyer en J. Dhont. Tijdens een weekend omstreeks 24 juni, het midzomerfeest, organiseert Marino telkenjare met spelers van 't Schuurke en van Snooker Hilmar een voetbaltornooi op het mini-voetbalveld achter het café.

Het café zelf is het supporterslokaal van RSC Anderlecht. Anderlechtspeler Yves Vanderhaeghen is er de peter van. Telkens wanneer Anderlecht wint, kan heel Lotenhulle dat zien want dan steekt de purperwitte vlag uit. Cafébaas Marino Rothier is zonder twijfel één van de hevigste supporters van Anderlecht. Hij is er fier op dat hij als supporter sinds 1977 al 54 buitenlandse verplaatsingen met Sporting Anderlecht heeft meegemaakt.

Besluit

Voor het ogenblik zijn er, naast de twee voetbalploegen van café Snooker Hilmar, zeven ploegen actief bij WSL Lotenhulle. Dank zij de voetbaltrainingen en de wedstrijden brengen al de betrokkenen, zowel jongeren als ouderen, op een nuttige manier hun vrije tijd door. Voetbal is en blijft een sportieve leerschool voor lichamelijke, karakteriële en sociale vorming. De bestuursleden en de vele vrijwilligers die de spelers omringen, zetten zich zoals in het verleden vrijwillig, onbezoldigd en met veel enthousiasme in. Zij ondersteunen, dragen de ploeg. Hun taak is moeilijker en ondankbaarder geworden. De spelers, die veel vrijer zijn dan vroeger, verlangen tegenwoordig meer dan een pintje na de match. Dat maakt er de taak van de betrokken verantwoordelijken zeker niet gemakkelijker op. Zowel Marino Rothier als de huidige bestuursploeg van WSL Lotenhulle met Laurent Wijckhuys als voorzitter en Luc De Willemaecker als secretaris versagen echter niet. Ze zijn er zich van bewust dat ze een traditie voortzetten die zin en identiteit geeft aan het gemeenschapsleven in Lotenhulle. Zonder het voetbal zou Lotenhulle iets minder Lotenhulle zijn. Daarom doen ze voort!

Arnold STROBBE, Lotenhulle

MEIGEM: ACTIEF TIJDENS HET INTERBELLUM

Zelfs het kleine Meigem kende vóór de oorlogsjaren een voetbalvereniging. De club was aangesloten bij het katholieke sportverbond.

Secretaris was André Clauwaert. Het lokaal bevond zich bij Cyriel Mortier aan de Vaart en het terrein bevond zich achter de kerk. De voetballers droegen een rode trui en zwarte broek. Omer Ottevaere herinnerde zich dat rond 1930 door Derby Gottem tegen Meigem werd gespeeld en door Derby met 6-0 werd gewonnen. De ploeg zou na enkele jaren verdwijnen en volgens Marcel Michiels zouden de goals worden gebruikt door een vooroorlogse voetbalploeg in Vosselare.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Lerne

MERENDREE - De voetbalploeg van VK Merendree in het begin van 1971, toen nog in het Koninklijk Katholiek Vlaams Sportverbond. Gehurkt van links naar rechts: Albert Martens, Roger De Clercq, Freddy Van Heule, Dany Sadonius en Lucien Hautekeete. Staand van links naar rechts: Dirk De Backer, Romain Moens, Romain Arens, Eric De Meyer, Kamiel Wille, Sylvain De Meyer
(Verzameling Eric De Meyer)

LANDO-SPORT MERENDREE: VOETBALLENDE LANDEGEM EN MERENDREE SAMEN SINDS 1996

Met Lando Sport Landegem nog even in twee provinciale

In de jaren zestig was in Landegem een zeer actieve zuster Rosa bedrijvig. Rita Dossche, moeder van ons bestuurslid Wim De Clercq was toen onderwijzeres en heeft haar goed gekend. Zij was zelf onderwijzeres in Landegem en bekommerde zich zeer sterk om de jeugd van het dorp. Lando was een jeugdvereniging die zij eigenhandig met een aantal kinderen van toen heeft gesticht. Er werden fietstochten georganiseerd en er kwam een koor. Zuster Rosa wou ook de oudere jongens binnen de vereniging houden. Wat kon je beter doen dan een voetbalploegje uit de grond stampen, wat gebeurde in het bekende jaar 1968.

Zes jaar lang werd gevoetbald in het KVS. Zuster Rosa gaf de fakkel door. De jongens gingen altijd maar beter spelen en in 1974 werd de stap gezet naar de KBVB en dat leidde tot een aantal promoties. In het seizoen 1982-'83 was er een promotie naar derde, maar vier seizoenen later kwam de degradatie. Een jaar later bevorderde het team reeds opnieuw naar derde. Op het einde van het seizoen 1992-'93 slaagde Lando Sport Landegem er zelfs in naar tweede provinciale te promoveren. Dat duurde amper één jaar. De vereniging kampte met financiële moeilijkheden, maar slaagde er toch in zich te handhaven in 3de provinciale tot en met de fusie in het seizoen 1996-'97.

V.K. Merendree (1940-1996)

Gedurende 56 jaar was er in Merendree een autonome voetbalvereniging. Tussen 1940 en 1989 werd gevoetbald in het KVS. In de jaren vijftig behoorden SK Nevele en V.K. Merendree tot de topteams van hun reeks. Tussen 1989 en 1996 probeerde V.K. het nog even in de vierde provinciale reeks van de Belgische Voetbalbond. Veel meer zat er niet in. Er werd wel eens een eindronde gespeeld, maar derde provinciale was ook toen niet bereikbaar.

NEVELE - Toen het veld van SK Deinze werd ingehuldigd aan de Astenedreef in 1926 was SK Nevele van de partij om er een galawedstrijd te betwisten die eindigde op 1-1.
(Verzameling Achiel Declercq)

Fusieclub Lando-Sport Merendree

De fusie in 1996 is een schoolvoorbeeld van een geslaagde operatie. Landegem leverde de betere infrastructuur, terwijl Merendree beter bij kas zat.

Sportief werd de fusie niet direct gevaloriseerd, integendeel men tuimelde van derde naar vierde. Het bestuur en de sponsors hebben gedurende een paar jaar er alles aan gedaan om de verloren gegane plaats opnieuw in te nemen. Het moment van glorie was de kampioenstitel tijdens het seizoen 1998-'99. Ook met de Waterhoens van Hansbeke wordt ondertussen nauw samengewerkt op het vlak van jeugdwerking.

Het kernbestuur bestaat uit Ghislain Claeys (voorzitter), Marc Wieme, Gilbert De Walsche (ondervoorzitters), Denis Neyt (secretaris).

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Lerne
Denis NEYT, Merendree

NEVELE - De voetballers van SK Nevele tijdens het seizoen 1928-'29.
Zittend van links naar rechts: Roger Pauwels, André Diaz, Arthur Diaz,
Gaston Diaz en André De Buck. Staande van links naar rechts:
E. Kneuvelds, Carlos Diaz, Alfred De Wulf, Etienne Bytebier,
Maurice Pauwels en een onbekende.
(Verzameling Willy Diaz)

SK NEVELE: BIJNA EEN EEUW LANG VOETBAL OP DE OOSTBROEK

Eerste jaren

Over de beginperiode van de voetbalsport in Nevele zijn er weinig sporen. Sommigen situeren de start in 1906. Vermoedelijk werd in verschillende Nevelse wijken gespeeld. Zo is er een foto van het seizoen 1915-'16, waarin wordt gesproken van de winnaars van het tornooi van Nevele. De ploeg is "Immer Voorwaarts I", wat erop wijst dat er nog een tweede elftal is dat die naam draagt. Spelers van "Immer Voorwaarts" waren Richard Van Lerberghe, Maurice Van Maldeghem, Alfons Vereecken, Frans Janssens, Astère De Ketelaere, Valentin Claeys, Robert Demarez, Jules Verschoore, Antoine van den Heuvel, Achiel Steyaert en Leonce Mortier. Opvallend is dat in Nevele dezelfde familienamen generatie na generatie opnieuw verschijnen bij telkens andere teams. Blijkbaar wordt voetbal met de paplepel meegegeven.

Wanneer het terrein op de Oostbroek een eerste keer werd bespeeld is niet precies bekend, maar het zou kunnen dat het veld reeds kort vóór de grote oorlog - in 1913(?) - door de eerste Nevelse ploegen werd gebruikt.

Vlaamsgezinde club in Nevele tussen de twee wereldoorlogen

In de jaren dertig en begin jaren veertig was er in Nevele - naast SK Nevele - ook een Vlaamsgezinde club die was aangesloten bij de Vlaamsche Voetbalbond. Ook in Deinze en Zulte bestonden op een bepaald ogenblik dergelijke verenigingen. Omwille van het franskiljonse karakter van de toenmalige Belgische voetbalbond sloten zich over heel het Vlaamse land ploegen aan bij de VVB. De correspondentie van de voetbalbond was immers ééntalig Frans. In 1929 leidde dat tot een incident toen de bekende scheidsrechter Jules Vranken uit het Antwerpse zijn in het Frans opgestelde lidmaatschapskaart weigerde. Pas vanaf 1930 gaf de KBVB naast La Vie Sportive ook Sportleven uit.

De voetbalclub in Nevele beschikte over een veld op een weide van Van Speybroeck, in de buurt van het huidige rustoord.

NEVELE - Vier voetballende broers van SK Nevele, van links naar rechts: Carlos, André, Gaston en Arthur Diaz. Zij waren actief in de jaren twintig en dertig.
(Verzameling Willy Diaz)

SK Nevele eerst als katholieke ploeg (1924-1962)

De voorloper van het huidige SK Nevele was een katholieke ploeg die tussen 1924 en 1936 actief was in het Diocesaan Sportverbond Zuid-Meetjesland. Als terrein werd het huidige oefenterrein gebruikt langs het Kanaal van Schipdonk. SK Nevele beschikte over een uitstekende ploeg die verschillende malen kampioen speelde, o.a. in 1925, 1928 en 1932.

In de jaren twintig werd de club gedomineerd door de gebroeders Dhooge (Robert, Albin en Gentil) en Diaz (André, Arthur, Carlos en Gaston). Vanuit Nevele trokken in de jaren dertig Honoré Martens en Carlos Diaz naar het toenmalige Gantoise. Zij behoorden in de streek tot de beste voetballers van hun generatie en zouden met Gantoise kampioen spelen in 1936. Honoré Martens speelde nog bij Sporting Charleroi en Volharden Aalst. Carlos bleef slechts een korte periode in Gent en zou nadien nog enkele jaren voor SK Deinze spelen om zijn actieve carrière af te ronden bij SK Nevele zelf. Nadien fungeerde hij nog een aantal jaren als voorzitter.

Vooraf tijdens de Tweede Wereldoorlog werd heel wat gevoetbald, althans voor de opeisingen naar Duitsland begonnen. Ook naburige ploegen als Patro Deinze en Sparta Petegem speelden bij het katholieke verbond. Uit Gent kwamen uitstekende voetballers naar het platteland afgezakt in de hoop na de match een degelijke maaltijd te krijgen, zoals bijvoorbeeld de bekende keeper van Gantoise: Deraedt.

Tot in de jaren vijftig vormde het Koninklijk Katholiek Vlaams Sportverbond nog een goed uitgebouwde federatie met sterke ploegen in de streek. SK Nevele speelde in die periode tegen Hansbeke, Merendree en Munkzwalm.

SK beschikte in de jaren vijftig over een uitstekende ploeg met o.a. de gewezen SK Deinze voetballer Jan Tack die toen in Nevele het ACV-lokaal runde. Ook zijn piepjonge zoon Willy, later profkeeper, speelde een korte periode bij SK Nevele. Daarnaast waren er kerels als Impens en Oosterlinck, overgekomen van Racing Gent. Dit leidde in 1957 tot een kampioenstitel.

SK behaalde nog meer mooie overwinningen, zoals in 1959 tegen Munkzwalm waar op dat ogenblik Antoine Vandaele speelde als keeper. Antoine zou later gedurende een kwarteeuw één van de leidende figuren worden bij SK zelf. Wie waren de spelers van SK Nevele rond 1960: Willy

NEVELE - In de jaren dertig zouden twee jongens uit Nevele het maken in de hoogste reeks van de Belgische voetbalcompetitie. Zij speelden bij Gantoise en meer bepaald bij de ploeg die in 1936 kampioen speelde in eerste nationale. We hebben het over Honoré Maertens (eerste van rechts bovenaan in witte shirt). Hij zou verschillende jaren in Gent voetballen en Nevele verlaten. Carlos Diaz, gehurkt en vierde van links, keerde wel terug naar Nevele en zou tot in de jaren zeventig actief blijven in het bestuur van SK Nevele.

Uit: "Van La Gantoise tot A.A. Gent" van Gilbert De Vogelaere, 1993
(Verzameling Willy Diaz)

In tijdschrift nr.3 "De geschiedenis van de voetbalsport in het Land van Nevele" is op p. 216 een verkeerde foto afgedrukt. Deze moet vervangen worden door onderstaande foto. Het bijschrift op bovenvermelde pagina hoort wel bij deze nieuwe foto.

Pille, Naessens, Vande Velde, Georges Impens, Miekeirel, Hervé Foncke, André Danneels, Jeroom Pauwels, Mortier, Fernand De Bisschop en Luc Foncke. De drijvende kracht achter de vereniging was senator Aimé Foncke.

Confrontatie tussen Barcelona (SK Nevele) en Munkzwalm (Real Madrid) in 1959

Het verslag van de wedstrijd: *“Toen Fernand Goyvaerts de aftrap gaf voor deze kapitale match stonden omtrent duizend toeschouwers langs de lijnen. Van bij de aanvang nestelde Nevele zich met overtuigende manoeuvres vlak voor de kooi van Van Daele. Munkzwalm liet zich niet onbetuigd maar lukte slechts een paar hoekschoppen af te dwingen. Het bleek toen al overduidelijk dat Coopman in een uitstekende dag was want hij gaf de Munkzwalmse kanonnières niet veel hoop. Na 25 minuten spel zou het 1-0 worden langs Goossens en vlak hierop moest Coopman een schot van De Smedt redden. De rust zou komen met een 3-0 stand met doelpunten van Van Parijs, die aan de 36ste minuut een persoonlijke poging afwerkte en even later door een doelpunt van Cateluyne. Met zware 3-0 achterstand bleek Munkzwalm’s kans om deze topmatch nog tot een goed einde te brengen niet bijster groot. Toch zouden de Zwalm-jongens onmiddellijk na de koffie er alles op zetten maar Deraedt bleek een onoverkomelijk hinderpaal. Verder dan 3-1 kwam het niet en dat ene doelpunt was het werk van een persoonlijke poging van De Temmerman, die met zijn centers toch wel gevaar schiep voor de Nevele-Muit.*

Aan de 76ste minuut viel de definitieve slag. Van de Wiele onderschepte een erbarmelijk gegeven vrijschop en Toine Van Daele kon niets tegen dit doelpunt: 4-1. Van Daele zou even voor het einde nog een penalty redden. SK Nevele kwam verdiend als winnaar uit deze grote wedstrijd maar Munkzwalm had achter alles niet zulke zware cijfers mogen tegenkrijgen. Uitstekend gespeelde sportieve match zeer goed geleid door referee Begijn met lijnwachters Gorleer en Peeters. Ploegen zoals aangekondigd.”

Nevele voor het eerste in de Belgische Voetbalbond via FC Voorwaarts (1959-1962)

In 1959 werd naast de in het KVS spelende SK Nevele een nieuwe voetbalvereniging opgericht. Men speelde met groenwitte shirts. Het initiatief

NEVELE - Voetballers en bestuursleden van SK Nevele
tijdens het seizoen 1948-'49.

Zittend van links naar rechts: Maurice Pauwels, Jozef De Vos,
Jan Van Braekel, Willy Diaz, Jozef Van Maldegem en Jeroom Pauwels.

Staannde van links naar rechts: Roger Lampaert, Frans Heyse,
Daniël Goetyn, Theo Van de Velde, René Steyaert, Roger Vrins,
Emiel Verstuyft, Roger De Saer, Willy De Neve en Roland Dobbelaere.
(Verzameling Willy Diaz)

kwam voornamelijk uit socialistische hoek met als voornaamste bestuursleden Gaston Van Parijs, Joris Snoeck en André Holsbeke. Er kwam een afspraak dat de beide clubs afwisselend thuis speelden op het terrein Oostbroek. De jonge Werner Willemeys die later nog bij SK Deinze zou spelen maakte daar zijn debuut.

F.C. Voorwaarts Nevele speelde eerst even in het Gents Voetbalverbond en vanaf 1960 in het Belgische Voetbalverbond. Gaston Van Parijs en voorzitter Joris Snoeck bouwden in hun vrije uren een kantine en kleedkamers. Financieel was het moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen.

SK Nevele vanaf 1962 in het Belgische Voetbalverbond na een fusie

In 1962 kwam het - onder druk van de toenmalige burgemeester Wannijn - tot een fusie tussen F.C. Voorwaarts en SK Nevele, wat meteen een stukje ontzuiling betekende in Nevele. Het gemeentebestuur kon druk uitoefenen omdat er werd gevoetbald op grond van de gemeente. Ook George Torck, voorzitter van SK Deinze, en voorzitter van het provinciaal comité van de Belgische Voetbalbond, heeft stappen ondernomen om de fusie te bewerkstelligen en een nieuwe sterke en leefbare club in de provinciale reeksen van de Belgische Voetbalbond te loodsen. In de jaren zestig en zeventig zouden overigens heel wat streeksclubs de stap naar de Koninklijke Belgische Voetbalbond zetten.

De afspraak was dat het stamnummer van F.C. Voorwaarts werd overgenomen maar de naam SK Nevele bleef bestaan. De shirtkleuren waren blauw en wit. Speler-trainer van de nieuwe club werd Antoine Van Daele.

De eerste jaren bracht SK Nevele door in derde provinciale. Na de komst van vierde provinciale op het einde van de jaren zestig verzeilde men in 1969 naar die reeks. Tien jaar werd in de deze laagste provinciale reeks gevoetbald. Speler-trainer en later trainer was Antoine Van Daele, later werd hij opgevolgd door Gilbert De Meyer. Vooral in die periode en ook later zakten nogal wat spelers van het naburige SK Deinze af naar Nevele, zoals Antoine Moreels, Hervé Van Leirberghe (zelf Nevelaar), Stefaan Kneuvelds, André Van Maldeghem, Johan Maesele, Werner Willemeys...

Na het overlijden van de vroegere stervoetballer Carlos Diaz in 1977, kwam diens neef Willy in het bestuur. Er waaide meteen een nieuwe

NEVELE - Deze ploeg van SK Nevele speelde kampioen in het KVS in 1957. We zien hen hier samen met de bestuurleden.

Gehurkt van links naar rechts: Carlos Telleir, Adelin Martens, Hervé Foncke, Fernand De Bisschop, Jérôme Pauwels. Staand: Emiel Van Lerberge, Roger Van Hoorebeke, Maurice Delmeire, Maurice Van Lerberge, Freddy De Witte (keeper), Etienne Piesschaert, Julien Nayart, Theo Van de Velde, René Santens, Aimé Foncke, Marcel Schrijvers.

(Verzameling Maurice Van Lerberge)

wind in de vereniging. In 1989 zou Willy de fakkel doorgeven aan René Santens.

Twee kampioenstitels tijdens drie seizoenen

In het seizoen 1978-1979 kon men voor het eerst een kampioenstitel vieren. In extremis slaagde men erin Bassevelde nog voorbij te steken. Twee jaar later was het nog beter, de doorbraak naar tweede provinciale die er kwam na een slopende eindronde en een sterk opzettend Meulestede.

In Het Volk van 29 april 1981 beschrijft C.M. de toenmalige sfeer als volgt tijdens de laatste match: *“Toen Sint-Kruis-Winkel met nog een kwartier voor de boeg gelijkmaakt werd het in de Oostbroek muisstil. De kanonnen zwegen, de dolle supporters sloegen de handen in mekaar. De beklemmende vraag sloeg iedereen om het hart: zou Nevele falen? In die bange ogenblikken lieten wij even de wedstrijd terzijde en wierpen een blik op de man die Nevele op de handen draagt: trainer Claeys zat op de bank genageld lijkbleek, met de handen in elkaar gestrengeld. Voorzitter Willy Diaz was een vat vol zenuwen. Praeses Van Daele trimde nog nooit zoveel kilometers rond het terrein. Secretaris René Santens kroop in het materiaalhoekje en gaf zijn tranen de vrije loop. Kortom, spanning alom.*

Trainer Claeys veerde opeens van de bank recht en het terrein op kijkende naar de klok, doch Van De Voorde van Winkel duwden hem brutaal terug. En dan plots het verlossende fluitsignaal van referee De Ruyck, die een perfecte wedstrijd leidde. Iedereen was gelukkig.”

In het begin van de jaren tachtig werd de nieuwe infrastructuur in gebruik genomen en het vroegere terrein werd oefenplein. De trekkers in het bestuur van de vereniging waren toen o.a. Antoine Vandaele, Miel Verstuyft, René Santens en Willy Diaz.

De eerste jaren in tweede provinciale zorgden voor een echte toeloop van supporters. Ter gelegenheid van de wedstrijden tegen FC Brakel en FC Latem werden op een bepaald ogenblik meer dan 1000 toeschouwers geteerd.

De opgang van SK Nevele kwam er dank zij een ruime groep spelers die waren weggehaald uit Lotenhulle dat toen nog in het katholiek verbond

Supportersclub "De Sportkringvrienden"

Lokaal : Jeroom Pauwels, Langemunt, 28, Nevele

Geacht Lid

Hiermede wordt U vriendelijk uitgenodigd, op
zondag 16 februari 1964, naar ons

Groot Bal

(zaal Novy) ingericht ten voordele van het cadetten-
fonds - Het orkest "Los Albinos" speelt ten dans
om 18 u. - Inkom voor de leden is gratis op vertoon
dezer kaart (strikt persoonlijk)

Hopende U op deze gezellige avond te mogen begroeten, danken
wij U zeer oprecht bij voorbaat. Inmiddels onze sportieve groeten.

Het Bestuur.

NEVELE - Tussen 1955 en 1970 was er een supportersclub gevestigd
in het sportcafé in de Langemunt, uitgebaat door Jeroom Pauwels.
Deze vereniging organiseerde regelmatig activiteiten ter ondersteuning
van de voetbalclub, zoals de volksbals in zaal Riva of Novy.
(Verzameling Jeroom Pauwels)

speelde. Vooral Carlos Van Parijs heeft zich daarvoor ingezet. Het ging om voetballers als Rudy De Craemer, Gaby Van Parijs, de gebroeders Maebe en De Volder, Filip Bruneel, Ignace Coryn. De toenmalige hoofdsponsor Willy Diaz had diep in de geldbeugel moeten tasten maar het rendeerde. Deze Lotenhulse spelers zouden jarenlang de kern uitmaken van de blauw-witten. Maar er waren ook voetballers uit Nevele zelf, Erwin Bettens en Filip Debaere bijvoorbeeld.

SK beschikte in de figuur van Robert Claeys bijgenaamd "le petit Happel" daarenboven over een gedegen trainer die maar liefst twaalf jaar bij SK zou blijven.

De voornoemde kern bleef nog enkele jaren samen. De club overleefde vijftien jaar in tweede. Willy Diaz herinnert zich nog dat de ploeg regelmatig tijdens het weekend in afzondering ging in een centrum in De Haan. SK kon toen nog rekenen op twee supportersclubs die waren gevestigd in het Boerenhof (bij Antoine Arens) en de voorloper van de Vismijn (bij Stockman). Er waren toen nog echte clubspelers. Zo werden op een bepaald moment Marc Verstuyft en Marcel Dewaele gehuldigd.

In 1996 kwam een degradatie die dan weer het voordeel had dat men in derde provinciale heel wat derby's tegen ploegen uit het Land van Nevele kon betwisten: Merendree, Poesele, Vinkt, Zeveren.

(An)toine Van Daele: een kwarteeuw inzet voor SK Nevele

Toen de jonge Antoine Van Daele in 1962 vanuit Gent verhuisde naar Nevele kreeg men een door de wol geverfde voetbalkenner binnen in de gemeente. Antoine (°1927), een zoon van uurwerkmakers, speelde als keeper in 1940 en 1958 voor Racing Gent. Hij raakte met zijn ploeg tot tweede nationale en was reservekeeper toen het team in eerste speelde. In de herfst van zijn carrière verhuisde hij naar Munkzwalm dat toen één van de betere ploegen was in het KKVS. Hij speelde heroïsche matches tegen onder meer Merendree en SK Nevele.

In 1962 werd hij speler-trainer bij SK Nevele dat niet naar de Belgische Voetbalbond was overgestapt maar de eerste jaren waren moeilijk. *"Ik diende te wachten tot de beheerraad gedaan was en toen ik binnenkwam zag ik (trainer) dat men een ploeg op het bord had geplaatst. Dat kon niet Ik stelde hen voor de keuze. Het bestuur koos uiteindelijk voor "diene Genteneir".*

NEVELE - Enkele bestuursleden van SK Nevele werden hier op het einde van de jaren zestig gefotografeerd. We herkennen van links naar rechts: Emiel Verstuyft, Antoine Van Daele, Aimé Foncke, Jeroom Pauwels en Gilbert De Meyer uit Petegem bij Deinze die drie jaar als trainer fungeerde.
(Verzameling Jeroom Pauwels)

In 1969, verdween Foncke, de toenmalige voorzitter van SK Nevele van het toneel en Antoine werd voorzitter van de club en zou dat blijven tot 1987. Hij is nog steeds erevoorzitter van de vereniging.

In de jaren negentig nam Roland De Paepe, huidige schepen het voorzitterschap over van de voetbalvereniging. Hij zorgde ervoor dat de terreinen, die langs de waardevolle Kalevallei lagen, alsnog op die plaats konden blijven. Roland was in de jaren zestig en zeventig zelf een verdienstelijk voetballer bij SK.

Voorzitter van de club is op dit ogenblik Rudy De Paepe, die enkele jaren geleden zijn broer Roland opvolgde. De club beschikt over acht ploegen: Duiveltjes (2), preminiemen, miniemen, UEFA-scholieren, junioren, beloften en fanion. Het eerste elftal wordt gesponsord door Morti, een bouwbedrijf uit Sint-Martens-Lerne.

Op het einde van het seizoen 2000-2001 speelt de club kampioen in derde provinciale en wordt de plaats die men in 1995 diende af te staan in tweede provinciale opnieuw ingenomen. De droom om eens in eerste provinciale te spelen komt opnieuw dichterbij. Sommigen menen dat er in Nevele wel degelijk ruimte is voor een elftal dat kan meedraaien in de hoogste reeks van de provincie, maar dan zou men moeten samensmelten met de andere clubs in de gemeente.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Lerne

NEVELE - Antoine Van Daele tijdens zijn actieve voetballoopbaan als keeper die hem leidde van Racing Gent via Munkzwalm naar SK Nevele.
(Verzameling Antoine Van Daele)

POESELE: VAN DE DURVERS VAN TOEN TOT FC VAN NU⁵

Club of FC Poesele

In tegenstelling tot de meeste gemeenten en gehuchten, waar sinds midden de jaren twintig talrijke voetbalploegjes uit de grond waren gestampt⁶, duurde het tot 1931 vooraleer te Poesele een voetbalploeg, min of meer die naam waardig, werd opgericht. In de jaren twintig ging alle sportieve aandacht alhier naar de wielersport waar Aimé Deolet bij de jeugdcategoryën en de profs een der belangrijkste nationale smaakmakers was.

“Club” of “F.C. Poesele”, zoals ze zichzelf noemden, speelde zijn eerste wedstrijden in de Spoelstraat op een weide van Remi Goeteyn. Daarna verhuisden ze naar de Beentjesstraat, op de grens met Nevele Veldeken, waar ze een weide ter beschikking kregen van Maurice Foncke. De Juventusachtige shirts van het ploegje waren afkomstig van het elftal van de Nevelse Oossekouter dat zijn activiteiten had stopgezet. F.C. Poesele speelde nooit in competitieverband en de organisatie van de wedstrijden berustte bij de spelers zelf. De meeste van die wedstrijden werden in de zomer gespeeld.

De belangrijkste Poeselse spelers uit die tijd waren: Jeroom Van Waetermeulen (materiaalmeester van de ploeg), Raymond Coppens (doelman), Aviel Afschrift (kapitein), August Afschrift, Irené Foncke, Frederik en Maurice De Sloover, André en Odriel Langerart en Omer De Keyser, de benjamin van de ploeg die later wielrenner werd en het tijdens de oorlog

⁵ Voor de samenstelling van deze bijdrage werd geput uit de artikels verschenen in “’t Poeselaarke”, clubblad van voetbalclub F.C.Poesele waarin, tijdens de eerste jaren van uitgifte, twee rubrieken voorkwamen: “De Durvers van toen” en “Het F.C.Poesele van nu”. Hierin werd de vroegere en de huidige Poeselse voetbalgeneratie geïnterviewd. Dit gebeurde meestal door Geert Blancke, André Bollaert en Patrick Schelstraete.

⁶ Er bestonden toen o.a. ploegjes in de Oossekouter, de Wulfhoek, Braamdonk, het Veldeken, de Bosstraat en de Heirenthoek. (getuigenis van Maurice De Sloover in ‘t Poeselaarke, 1988 nr. 2).

POESELE - "De Durvers" voor een vriendenmatch op het terrein van SK Nevele.

Van links naar rechts, zittend: Hubert Dierkens, Norbert De Keyser, Noël Foncke, Roland Schelstraete, Walter Cathoir. Staande: André Wulteput, Herman Lievens, Lievin Arnou, Lucien Deolet, Oswald De Keyser en Alfons Blancke.

(Verzameling André Bollaert)

nog zou brengen tot beroepsrenner. Valère Coen was de terreinafgevaardigde.

De verplaatsingen gebeurden met de fiets. Wie niet over een fiets beschikte leende er gewoon een. Een clublokaal was er niet maar in het café van Désiré Van Waetermeulen en Mietje Haerens werd dikwijls over de voorbije prestaties nagekaart. Heibel was er zelden op één uitzondering na. Na een hardnekkig betwiste zege tegen de jongens van het Sint-Pietersveld te Ruiselede beletten deze laatste dat de beker aan de Poeselse kapitein werd overhandigd. Als wraakneming knipten de Poeselaars alle bloemen af van de rododendrons op en rond het gesticht, tooiden er hun fietsen mee, en reden als triomfators naar huis terug. Men was graag toegetreden tot het Katholiek Sportverbond maar men durfde het financieel niet aan. In 1935, na het huwelijk van August Afschrift, werd het ploegje ontbonden.

De Durvers

Het zou duren tot 1958 vooraleer een nieuwe voetbalploeg te Poesele werd opgericht. De initiatiefnemers waren Irené Foncke (voorzitter), Aviel Afschrift, Firmin Van Nevel, Firmin Dhondt, Irené Cathoir (schatbewaarder-secretaris), Maurice De Smul en Jules De Keyser. Op de stichtingsvergadering in café 't Nieuw Oudenaarde, bij Octaaf en Alice Rogge in de Beentjesstraat waren ook burgemeester De Boever en proost E.H. Octaaf Smesman aanwezig evenals de spelers Oswald De Keyser, Alfons Blancke, Noël Foncke en Marc en Carlos De Paepe. De ploeg speelde in rode trui en witte broek en trad aan in het Katholiek Vlaams Sportverbond Oost-Vlaanderen. Als clubnaam werd gekozen voor de aan duidelijkheid niets overlatende naam "De Durvers". Het eerste jaar werden enkel vriendenmatchen betwist. Het was voorzitter Irené Foncke (zoon van Maurice) die opnieuw een weide ter beschikking stelde en een deel van de schuur werd in gebruik genomen als kleedkamer.

De eerste wedstrijd van de Durvers was een onvervalste derby tegen buurgemeente Lotenhulle. De Poeselse ploeg waarin slechts één niet-Poeselaar aantrad (de Deinse haarkapper Lievin Arnou) sleepte er, voor een dol enthousiast thuispubliek, een 1-1 gelijkspel uit de brand. In de volgende vriendenwedstrijden werd meer verloren dan gewonnen. De eerste overwinning kwam er dan nog op verplaatsing tegen een elftal uit Wingene. Het

NEVELE - Deze ploeg van SK Nevele speelde voor het eerst kampioen in vierde provinciale in 1978-'79. Twee jaar later volgde nog eens promotie naar tweede provinciale met grotendeels hetzelfde team. Heel wat spelers waren binnengehaald vanuit Lotenhulle, waar toen een beloftevolle voetbalploeg in het KVS speelde.

Zittend van links naar recht: Robert Claeys (trainer), Walter De Volder, Filip Bruneel, Hendrik Van De Walle met de jonge Santens, Marcel De Waele, Luc Stofferis, Didier Van Den Heede. Staand van links naar rechts: Filip Van Speybroeck, Antoine Van Daele, Gaby Van Parijs, Filip De Baere, Scheyvens, Michel Cosemans, Marc Verstuyft, Ignace Corijn, Erik en Dirk Maebe, Wilfried De Vos, Marcel Scheyvens en Gaby Santens.

(Verzameling Antoine Van Daele)

was dan ook duidelijk dat er versterking diende gezocht buiten de gemeentegrenzen. Deze taak leek op het lijf geschreven van "Bakker" Firmin Deolet en Irené Cathoir. Zij deden reeds eind de jaren vijftig begin de jaren zestig aan scouting alvorens dit woord ingang vond in de moderne voetbalmiddens. De eerste niet-Poeselaar die werd aangetrokken was doelman Romain Leece, de zoon van een Engelsman die in Eke een schrijnwerkerij runde. Hij zou later trouwen met de Poeselse Christiane Lossy, een nicht van de schrijfster Monika Van Paemel.

Toen na een tweetal jaren Irené Foncke zijn boerderij in de Beentjesstraat verliet en verhuisde naar Ruiselede was bakker Firmin Deolet bereid om zijn weide onder de kerktoren ter beschikking te stellen van het voetballende volkje. De oude boltent achter voetballokaal café 't Nieuw Oudenaarde, op zo'n honderd meter van het veld, deed dienst als kleedkamer. Ondertussen was door Rosa Deolet en Valère De Witte een supportersclub opgericht in café 't Gemeentehuis, uitgebaat door René en Madeleine Deolet, op de hoek van de Bredeweg en de Beentjesstraat. Begin de jaren zestig werd ook met een reserve-elftal gestart. Marcel Schijvens uit Nevele werd de eerste trainer van de Durvers en Marcel Hoste uit Olsene bleef hier als trainer het langst. Als de weersomstandigheden te slecht waren trainde men in de schiettent van het café van Roger en Augusta Cocquyt rechtover de kerk. De functie van de trainer was eerder beperkt tot het aanleren van enkele dribbelbewegingen. Het opstellen van het elftal gebeurde door het bestuur waarin de mening van Irené Cathoir meestal van doorslaggevende aard was.

Ondertussen was Jules De Keyser voorzitter geworden, André Wulteput, de eerste doelman van de ploeg werd de nieuwe secretaris en zijn schoonbroer Firmin Dhondt werd schatbewaarder. Maurice Galle, die ook het bestuur was komen vervoegen, werd terreinafgevaardigde en cafébaas Octaaf Rogge zorgde voor de verbandkast. Een ander nieuw bestuurslid, Roger Van Lerberghe, werd afgevaardigde van de eerste ploeg. In die tijd graasde tijdens de wekdagen nog vee op het voetbalveld. De zaterdag werden ze op stal gezet of naar een andere weide overgeplaatst en kon begonnen worden met het in gereedheid brengen van het terrein maar ... eerst moesten de koeienstronten worden verwijderd. Er werd gespeeld voor een gemiddelde van een honderdtal betalende toeschouwers met uitzondering van de wedstrijden tegen de omliggende gemeenten die gemakkelijk het dubbele aantal haalden.

POESELE - De Poeselse jongerenploeg uit de jaren zestig
op het terrein van Lando Landegem.

Zittend van links naar rechts: Norbert De Smul, Eric De Backer,
William Robijt, Jos Mestdach, Marcel De Waele en Willy De Vogelaere.
Staande van links naar rechts: Carlos Van Kerrebroeck (scheidsrechter),
Robert Coen, Noël Van Lerberghe, Luc Rutsaert, André Bollaert, Etienne
Verstraeten (gastspeler uit Zingem), Dirk Cocquyt en Marc De Smul.
(Verzameling André Bollaert)

Over de periode begin de jaren zestig doen tal van sterke verhalen de ronde. Het bestuur was ambitieus en wilde graag met een kampioenstitel uitpakken. Hiervoor werden kosten nog moeite gespaard. Verscheidene bestuursleden zouden in die tijd honderden tot duizenden franken per match uit eigen zak gespendeerd hebben aan gehuurde spelers maar dichter dan een tweede plaats zijn de Durvers nooit gekomen. Baarle hield hen toen van de kampioenstitel. Nevele dat in een hogere reeks uitkwam in het Katholiek Sportverbond had ondertussen de overstap gemaakt naar de Belgische Voetbalbond. Het gebeurde regelmatig dat geschorste spelers uit de Belgische Voetbalbond tijdelijk werden aangetrokken om voor enkele matches de Poeselse kleuren te verdedigen. Deze werden dan thuis voor de wedstrijd afgehaald en 's zondags laat in de avond terug naar huis gevoerd. De meeste van de Poeselse "huurlingen" konden trouwens op zo'n bevoorrechte regeling beroep doen. En er waren er ook die, met een ondeugende glimlach op de lippen, ons vertelden dat ze naar Poesele waren komen voetballen voor het schoon vrouwvolk dat hier toen rondliep.

Om de kas te spijzen werd jaarlijks een tombola gehouden en werden een drietal Vlaamse kermissen ingericht in de hovingen van Cyriel Lievens in de Beentjesstraat. De hoofdattracties van deze feesten waren het vrij podium met daarna het optreden van een of andere lokale vedette zoals de charmezanger Roger Parmentier uit Bachte-Maria-Lerne en de rocker Tino Serlet uit Olsene die op de kermis trots uitpakte met zijn eerste single. Het is meermaals gebeurd dat de ochtend na de kermis meerdere kermisvierders werden ontdekt, hun roes uitslapend op de dilte, boven de paardenstal van de familie Lievens.

De meest geladen matches waren steeds de derby's tegen Lotenhulle waarvoor soms 300 tot 400 toeschouwers kwamen opdagen. Nooit kwam het in deze wedstrijden tot ongeregeldheden alhoewel het niet ongewoon was dat een wedstrijd vroegtijdig werd stopgezet omdat de spelers aan het vechten sloegen. Eén zo'n pijnlijk moment was de wedstrijd tegen Bassevelde, ter gelegenheid van de Poeselse vlagwijding, in aanwezigheid van de proost van het Katholiek Vlaams Sportverbond. Een afgekeurd Poesels doelpunt en een onbestrafte echte of vermeende fout op een thuisspeler zorgden ervoor dat de wedstrijd omsloeg in een onvervalste vechtpartij waarbij ook een deel van het publiek zich ook niet onbetuigd liet. De match werd stilgelegd en de Durvers verloren de wedstrijd voor de groene tafel met 0-5.

POESELE - Zoals de traditie het wilde in het Koninklijk Katholiek Vlaams Sportverbond werd elk nieuw voetbalterrein ingezegend door de proost van de ploeg of de pastoor van de parochie. De inzegening van het terrein van FC Poesele, onder de kerktoren, had plaats op 4 juni 1983 door E.H. Lieven Jamée. Hij werd hierbij bijgestaan door secretaris Geert Blancke en toenmalig voorzitter Patrick Schelstraete (verscholen achter de vlag). Op de achtergrond herkennen we (v.l.n.r.) de spelers Luc Malfait, Filip Verstuyft en Danny De Graeve.
(Verzameling Bart Bollaert)

Er waren ook van die risicoverplaatsingen zoals naar Sijsele en Boekhoute waarvan je op voorhand wist dat het kantje boordje was. De verre verplaatsingen van de Durvers gebeurden met een grote bus van de firma De Swaef uit Gent. Zelden bleef er een plaatsje onbezet. Tijdens de paasdagen werden soms wedstrijden georganiseerd tegen Engelse amateur- of fabrieksploegen die minstens de helft meer toeschouwers aantrokken dan een gewone competitie-match.

FC Poesele

Iedereen van de oudgedienden is het er over eens dat de groter wordende inmenging van de lokale dorpspolitiek en de te grote bedragen die werden uitbetaald aan de vreemde spelers de boel deden springen. Dit gebeurde jammer genoeg op een moment dat de Poeselse jeugd klaar stond om de fakkel over te nemen. Samen met enkele vrienden had Noël Van Lerberghe in 1964 een jeugd ploegje opgericht, "FC Poesele" gedoopt, waarin de jonge Poeselaars tussen 14 en 18 jaar zich hadden verenigd en tijdens de wintermaanden, bijna wekelijks, een vriendenwedstrijd afhaspelden tegen jeugd ploegen en amateur ploegen uit de omliggende gemeenten. Op enkele zeldzame uitzonderingen na werden alle verplaatsingen met de fiets afgelegd. Om de uitrusting te financieren werden o.a. een papierslag en een balpenverkoop georganiseerd. Men speelde in rode truitjes en zwarte broek. De rood-zwarte clubvlag was afkomstig van de Belgische vlag van de familie Van Lerberghe waaruit het gele gedeelte deskundig was weggeknipt. De thuishaven was in de eerste jaren het terrein van "De Durvers" achter de kerk dat gratis mocht gebruikt worden van bakker Firmin Deolet. Later verhuisde men naar een weide van Albert Coen aan de boorden van de Poekebeek. Vaste scheidsrechter van de ploeg was Antoine Daenens. Ondanks de beperkte middelen haalde het ploegje enkele goede resultaten op de jaarlijkse tornooien. Zo werden de tornooien gewonnen van Poesele en Lando Landegem, dat toen nog onder de vleugels van haar oprichtster Zuster Rosa vertoefde. Op het tornooi van Deurle werd men derde en kreeg men uit handen van burgemeester De Pesseroey de prijs voor de strijd lust en de sportiviteit nadat in de halve finale nipt van de thuisploeg werd verloren. Doordat echter de hogere studies en het uitgaansleven een belangrijker plaats in de weekendindeling van de jeugd gingen innemen, stierf het voetbal in Poesele bij deze aankomende generatie een stille dood.

POESELE - Het eerste Poeselse jeugdelftal dat in de competitie 1984-'85 aantrad in de jeugdreksen van het KKVS Oost-Vlaanderen bij de miniemen.

Van links naar rechts, staande: Dirk Schelstraete (afgevaardigde), Tony Coen, Ronny Schelstraete, Peter Van Quathem, Ronny Van Bruwaene, Bart Bollaert, Kris Van Bruwaene, Serge Hertoge. Zittend: Yves Rogge, Kristof Trouvé, Ronny Van Bruwaene, Vincent Demets, Ronny De Smet, Geert Samijn, Wil Blancke.

(Verzameling Bart Bollaert)

Het duurde tot 1983 vooraleer in Poesele opnieuw voetbal zou gespeeld worden. De voorgeschiedenis is ietwat ongewoon voor een voetbalploeg omdat het huidige FC Poesele eigenlijk opgericht is door enkele voormalige bestuursleden van twee Nevelse jeugdverenigingen, de K.S.A. en de K.L.J. waartussen steeds een sterke onderlinge rivaliteit bestond. Met één gemeenschappelijk doel voor ogen werden alle tegenstellingen opzij gezet en besloot een groep jonge twintigers om vanaf het voetbalseizoen 1983-1984 aan te treden in Koninklijk Katholiek Sportverbond. Het eerste bestuur bestond uit de Nevelaars Patrick Schelstraete (voorzitter), Dirk Schelstraete (ondervoorzitter) en Koen De Schepper, de Vosselarenaar Wim De Gheest, twee Poeselaars: Geert Blancke (secretaris) en Martin Blancke en een Deinse oud-Poeselaar Noël Van Lerberghe. Van de oorspronkelijke bestuursleden zijn Geert Blancke, Dirk Schelstraete en Noël Van Lerberghe nog steeds present. Poeselaar Stefaan Verstuyft is ondertussen voorzitter geworden en de andere pioniers zijn ondertussen vervangen door Bart Scheiris en Hans Vanderbeken.

Er werd gespeeld onder de Poeselse kerktoren en als clubkleuren werden groen en rood gekozen. Bij René Mortier die naast het veld woonde, werd een deel van de schuur afgehuurd als opslagplaats en kleedkamers terwijl een bergplaats naast het voetbalveld omgebouwd werd tot kantine. Het initiatief kon al gauw rekenen op veel sympathie van de Poeselaars en het kantientje bleek al gauw veel te klein te zijn.

Daar het voetbalterrein maar nauwelijks aan de voorgeschreven afmetingen voldeed, werd uitgekeken naar een ander veld rechtover het oude terrein. Het nieuwe veld werd het A-terrein waarop het eerste elftal speelde en het eerste veld werd B-terrein voor de reserveploegen en de jeugd ploegen. Met eigen middelen en een groep enthousiaste vrijwilligers werd in 1986 een nieuwe kantine opgericht met afbraakmateriaal, afkomstig van een vroegere kippenhangar - later jeugdlokaal - dat werd aangevoerd uit Geel. Eenmaal de kantine afgewerkt bleek een en ander niet in orde te zijn met de stedenbouwkundige voorschriften en na een anonieme klacht kwam de zaak voor de Correctionele Rechtbank te Gent met een veroordeling voor het voltallige bestuur tot gevolg plus het bevel tot afbraak. Zo ver is het echter nooit gekomen. Na onteigening van de gronden door de gemeente werd de bestemming ervan gewijzigd en werd met financiële steun van de gemeente opnieuw een nieuwe kantine opgericht die nu tevens als ontmoetingscentrum voor alle Poeselse verenigingen dienst doet.

Nauwelijks twee jaar na de oprichting van de club werd een eerste jeugd-

elftal gevormd dat aantrad bij de miniemen in het Katholiek Sportverbond. Toen in 1988 het Poeselse dorpschooltje definitief zijn deuren sloot bleek plots hoe enorm belangrijk het voetbal, en vooral het jeugdvoetbal, als sociaal contactmiddel bleek te zijn in de lokale dorpsgemeenschap. Alhoewel in de jeugdcompetities in het K.K.V.S. nooit de hoogste toppen werden gescheurd, was het Poesels jeugdvoetbal dat in het seizoen 1987-1988 met niet minder dan vier jeugdploegen aantrad, samen met Hansbeke en Merendree, er een der belangrijkste pijlers van deze jeugdcompetitie waarin spijtig genoeg te veel verre verplaatsingen (Anderlecht, Daknam, Waasmunster, Hamme, Ternat, Brakel, Michelbeke enz.) voorkwamen. Hoogtepunten voor de Poeselse jeugd in deze periode waren de jaarlijkse toernooien voor de diverse jeugdcategoryën en de twee verbroederingsfeesten met de leeftijdsgenoten van het Nederlandse stadje Buren. Op sportief vlak werd een knappe derde plaats behaald op 74 ploegen op het prestigieuze internationale voetbaltornooi van de Gazet van Antwerpen in april 1987 waar Poesele samen met Merendree één team vormde.

In 1986 werd de uitgave opgestart van een clubblaadje, 't Poeselaarke genoemd. Het werd bij elke eerste thuismatch van de maand gratis bedeed aan de toeschouwers. Hierin stonden de wedstrijdverslagen van alle ploegen en interviews met de spelers en bestuursleden van het huidige FC Poesele en het vroegere voetbalteam "De Durvers". Door tijdsgebrek hield het clubblad, in die vorm, op te bestaan na het seizoen 1989-1990 en werd het vervangen door een publiciteitsboekje dat op ongeregelde tijdstippen verschijnt.

In het seizoen 1987-1988 behaalde Poesele zijn eerste, en tot op heden enige, kampioentitel in de Overgangsklasse van het K.K.V.S en promoveerde naar de Nationale Reeks. De meeste verplaatsingen werden toen met een bus afgelegd gevolg door meerdere privé-voertuigen. Poesele dat de leiding in het klassement had ingenomen vanaf de eerste speeldag stond die gedurende gans de competitie niet meer af. Toch moest de ploeg wachten tot de allerlaatste speeldag alvorens men zeker was van de titel. Na iedere thuismatch was het feest in de kantine en werd het vel van de figuurlijke beer menigmaal verkocht vooraleer hij geschoten was. Gelukkig liep alles goed af. Het seizoen in de Nationale Reeks werd het laatste in het Koninklijk Katholiek Vlaams Sportverbond. De spelers van het eerste team, net als de reserves en de jeugd, speelden toen voor enkele drankbonnetjes per wedstrijd. Op dat ogenblik haakte de ene na de andere jeugdploeg af in het K.K.V.S. zodat F.C.Poesele zich genoodzaakt zag zo vlug

mogelijk over te stappen naar de Koninklijke Belgische Voetbalbond wilde het niet alle voeling met de jeugd laten verloren gaan.

De eerste jaren in de Koninklijke Belgische Voetbalbond werden trouwens enkele moeilijke jaren. Bij de eerste thuiswedstrijd, op de septemberbermis van 1989, kregen we opnieuw een onvervalste derby tegen buur Lotenhulle die ditmaal duidelijk de maat nam van de nieuwkomer. In dat eerste seizoen werd de rode lantaarn nipt ontweken en werd de bedenkelijke eer aan Bachte-Maria-Lerne overgelaten.

Na zes seizoenen in vierde provinciale promoveerde F.C.Poesele naar derde in het seizoen 1995-1996. Het volgende jaar zakte de ploeg echter opnieuw maar in het seizoen 1998-1999 werd de promotie opnieuw afgedwongen. Vorig jaar werd de degradatie nipt vermeden zodat F.C.Poesele in het seizoen 2001-2002 opnieuw kan aantreden in de derde provinciale reeks Oost-Vlaanderen waarin, naast Merendree-Landegem zich ook Hansbeke opnieuw genesteld heeft. De hoop voor de supporters op heroïsche derby's is opnieuw levendig. Nevele dat zich vorig seizoen de kampioenstitel zag ontglippen door twee onverwachte nederlagen tegen het veel lager geklasseerde Poesele liet zich ditmaal door niets en niemand verrassen en pakte met glans de titel en de promotie naar tweede.

Het sterke punt van de FC Poesele is ongetwijfeld de solide uitgebouwde jeugdwerking. Als kleinste van de Nevelse deelgemeenten treedt Poesele al verscheidene jaren met bijna alle jeugd ploegen aan in competitie en enkele jaren geleden werd ook met een vrouwenelftal gestart. Ondanks het feit dat men enkele getalenteerde jongeren zag vertrekken naar grotere clubs blijft de gemoedelijke familiale sfeer van FC Poesele nog veel voetballiefhebbers met kinderen uit de omgeving aanspreken zodat de toekomst van de jeugd ploegen gegarandeerd blijft. De ploeg beschikt dankzij de financiële steun van de gemeente en het vele, bijna dagelijkse, vrijwilligerswerk over een accommodatie waar vele ploegen uit de hogere provinciale ongelovig naar opzien en waar naast het voetbal ook het lokale verenigingsleven wel bij vaart.

André BOLLAERT, Poesele

VINKT - Hyppoliete Buysse fotografeerde deze Vinktse gelegenheids-
ploeg halverwege de jaren vijftig.

Zittend van links naar rechts: Etienne Dhaenens, Marcel Van Houtte,
Marc Tevels, Marcel Van Haesbroeck en een onbekende. Staand:
Roger De Volder, Michel Heyerick, Gilbert Janssens, Albert De Volder,
Antoon Dhaenens en Robert Van Hove.

(Verzameling Etienne Dhaenens)

EENDRACHT VINKT: VERENIGING GELEID DOOR AARDAPPELHANDELAARS

Het huidige Eendracht Vinkt heeft een voorloper. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was er een ploeg die in rood-blauwe kleuren voetbalde onder de merkwaardige naam voetbalvereniging "Kunst en Vrede". Het lokaal was bij Hyppoliet Buysse in de Ketelstraat. Het plein lag in de buurt van het klooster.

Rond 1964 sloeg de voetbalkoorts definitief in Vinkt toe. Een aantal jongeren - onder meer Stefaan De Vlieger en Bertrand Graveel - gingen aankloppen bij de toenmalige burgemeester-aardappelhandelaar Roger Vercamer met de vraag of men een voetbalploeg mocht starten. In die tijd werd dat nog beleefd gevraagd aan de burgemeester. Het antwoord was instemmend.

Het werden drukke tijden. Bestuursleden en spelers ronselen, ballen kopen, aan een veld geraken, een lokaal zoeken.

Blijkbaar liep alles van een leien dakje, want nog hetzelfde jaar begon men te spelen bij het Koninklijk Katholiek Sportverbond van Oost-Vlaanderen. De eerste bestuursvergaderingen vonden plaats in café "Het oud gemeentehuis". Opvallend dat men niet zomaar een lokaal uitkoos. Neen, er werd een soort aanbesteding gedaan. Hetzelfde gebeurde negen jaar later toen "De hertog van Brabant" het nieuwe lokaal werd.

Wie waren de eerste bestuursleden? De lokale politiek hield een serieuze vinger in de pap want burgemeester Vercamer zelf werd voorzitter en de gemeentesecretaris Gaston De Clercq was er secretaris. Andere bestuursleden waren Emiel Verstraete, René Blomme, André Schaubroeck, Antoine Wancour, Herman De Brabant, Jozef De Vlieger, Godfried Verstraete, Ivan Van Den Heede, Craeymeersch en Roger Mestdagh. De kleuren werden en zijn nog altijd geel en zwart en men startte in het Katholiek Vlaams Sportverbond.

Van het ene terrein naar het andere

In het begin werd een paar keer van veld gewisseld. Het eerste terrein was gelegen in de Heerdweg op de weiden van de familie Craeymeersch. Na drie seizoenen verhuisde men naar een terrein in de buurt van het klooster.

VINKT - Eendracht Vinkt kon een aantal jaren beschikken over een supportersclub "De Geelkes". Hier werd het Sinterklaasfeest gevierd, waarbij de jonge voetballers een geschenk kregen.
(Verzameling Ronny De Keyser)

Pas in 1969 kwam men op een vaste stek terecht, namelijk in de Ketelstraat op een weide van bestuurslid Roger Mestdagh. Op die plaats zouden geleidelijk aan wat installaties (kantine, kleedkamers) worden uitgebouwd. Vanaf 1990 kwam dan een definitieve verhuis toen de stad Deinze een terrein aankocht in de Deinzestraat. De kantine en de kleedkamers waren wel het werk van de bestuursleden en de sympathisanten.

Dank zij de uitgebreide documentatie van Ronny De Keyser, een vroegere speler en secretaris van Vinkt, beschikken we over nogal wat gedetailleerde informatie over de vereniging. Zo fungeerde Vinktenaar Etienne Dhaenens, zelf nog een oud-speler van SK Deinze als de eerste trainer.

Er liep in Vinkt talent rond. Zo lazen we dat Marnix De Keukelaere werd ingelijfd bij het naburige Aalter en Luc Van Nevel zijn kans ging wagen bij SV Waregem.

In 1970 was Roger Vercamer geen burgemeester meer en hij gaf de voorzittersfakkel door aan Godfried Verstraete, ook al een aardappelhandelaar.

Er kwamen nieuwe impulsen. Hij bracht de ploeg in de competitie van het Belgisch Voetbalverbond. De zebrashirts werden vervangen door integraal gele truien (met zwarte broek en zwarte halsband en mouweinde) met reclame op. Er kwam gedurende een aantal jaren een supportersclub "De Geelkes", die vooral de jeugdwerking probeerde te activeren. Godfried Verstraete had ook een dynamische bestuursploeg, o.a. secretaris Ivan Van Den Heede, en een schare sponsors aan zijn zijde. Zo zou Marc Hoste, toen nog slager, nog een tijdlang de shirtreclame financieren van de eerste ploeg van Vinkt. Kreeg de latere voorzitter van SK Deinze daar de smaak te pakken? Het is onder impuls van Marc Hoste dat men de stap zette naar het KBVB.

Negentien jaar speelde het eerste elftal van Eendracht in vierde provinciale. Er werden heroïsche derby's gespeeld tegen Zeveren en Lotenhulle. Geleidelijk aan werd aan een goed team gebouwd. Eendracht Vinkt kon hierbij in de jaren zeventig rekenen op echte clubspelers zoals André Moreels en de latere Deinse landbouwschepen André Claeys.

Het is delicaat om namen te laten vallen, maar uit een iets latere periode herinneren we ons nog keeper José Lannoo en voorspelers als Eric Carette en Marc Coussement. In de jaren tachtig ontbolsterden Chris Wancour,

VINKT - Deze foto van het eerste elftal van Eendracht Vinkt werd genomen op het einde van de jaren zeventig.

Gehurkt van links naar rechts: Dirk Coene, Alex Van De Moortele, Ronny Deneir, Hubert Dierkens, Chris Vincent, Mark Bultinck, Etienne Sucaet. Bovenaan van links naar rechts: Luc Declercq, Albert Schepens, Patrick Blomme, Marc Hoste, André Claeys, Patrick Verschuren, André Moreels, Daniël Sander.

(Verzameling Godfried Verstraete)

Marino Van West, Ronny De Keyser, ... zich tot echte clubspelers. Er werden ook meer en meer jeugdteams uit de grond gestampt.

In het seizoen 1989-90 - na twintig jaar vierde provinciale - kon men als tweede beste in de reeks overstappen naar derde. In dat seizoen werd een nieuw en door de stad aangekocht terrein ingehuldigd in de Deinzestraat.

Toch zou men op een bepaald ogenblik voor enorme problemen komen te staan. Na twee jaar lag het terrein er bijna moerassig bij. "*Vinktse terrein: voetballen of verzuipen*", kopte Het Nieuwsblad en men zag oude getrouwen Ivan Van Den Heede en Godfried Verstraete met de schop water weg-scheppen. Zelfs de brandweer is er aan te pas gekomen. De kleigrond liet geen water door.

Eendracht Vinkt speelde vier seizoenen in derde, "*twee met en twee zonder glans*" vertelde voorzitter Verstraete. In het seizoen 1993-94 viel men terug, maar men had de smaak te pakken. Geleidelijk aan nam de kwaliteit van het voetbal opnieuw toe.

Met veel inzet werden financiële middelen bijeengebracht, niet in het minst door jaarlijkse tombola's en soupers. Er kwam ook wat binnen door de verkoop van spelers zoals Luc Coene en Geert Van Parijs, die hun geluk gingen beproeven bij Eendracht Aalter.

In het seizoen 1997-1998 volgde de fel nagejaagde kampioenstitel tijdens een vreemde wedstrijd tegen Drongen VV. De tegenstander kwam maar met negen opdagen - was het kermis geweest in Drongen? - en liet zich na de rust zelfs niet meer zien. Een jaar later viel men nog eens terug, maar het werd een overgangsjaar. In 1999-2000 werd een schitterend seizoen gespeeld met goalgetters als Steven Vercouillie en Bart Lava die samen goed waren voor 80 doelpunten. Eendracht behaalde 84 punten en werd eigenlijk nooit bedreigd. Trainer Jean-Marie Vandeveldde bracht het elftal in derde provinciale waar men opnieuw Zeveren Sportief kan bekampen en aan een succesvol seizoen bezig is.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Lerne

VINKT - José Lannoo, op dit ogenblik rijkswachtcommandant in Deinze, was bijna tien jaar keeper bij Eendracht Vinkt. In 1988 werd hij hiervoor gehuldigd. Het bloemstuk wordt overhandigd door Christine De Keyser van het voormalige supporterslokaal "de hertog van Brabant". Op de achtergrond herkennen we nog de Vinktse voetballer Franky Vanderbeken.
(Verzameling Ronny De Keyser)

VERBROEDERING VOSSSELARE: ENKELE JAREN VOETBALPLEZIER TIJDENS WERELDOORLOG I EN IN DE JAREN DERTIG

Volgens bestuurslid Marcel Michiels was er tijdens de Eerste Wereldoorlog een Vosselaarse voetbalclub die een terrein had op het Groot Goed ter Meersch. De kleuren waren blauw-wit. De voetballers uit die tijd waren o.a. René De Clercq, Gustaaf De Pestel, Octaaf Michiels.

De voetbalploeg viel uiteen, maar in de jaren dertig werd in Vosselare opnieuw gevoetbald. In de periode 1935-'36 was er een team bedrijvig onder de naam Voetbalclub Verbroedering Vosselare. Zij speelden op een weide tegenover het Groot goed ter Meersch. De ploeg speelde in het Katholiek Vlaams Sportverbond. Eén foto werd reeds opgenomen in een nummer van "Het Land van Nevele"⁷. Spelers waren Marcel Den Blauwen, André De Coster, Albert De Waele, Edmond Claerhout, Valère Coen, Albert Bekaert, Alex Claeys, Leons Lammertijn, Maurice Delmeire en Jozef Bekaert. Over het droevige lot van Alex Claeys die omkwam na een woordenwisseling met een Duitse militair in de afspanning "De Vos" lazen we eveneens het verhaal in bovenvermeld tijdschrift van Het Land van Nevele.⁸ Eén van de spelers was Albert De Waele die later apotheker werd in Deinze en bestuurslid van SK Deinze.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Leerne

⁷ Marcel Michiels, *Uit het oude fotoalbum*, Het Land van Nevele, maart 1996, blz. 43

⁸ Marcel Michiels, *Vijftig jaar geleden: oorlogsbelevissen van Marcel Michiels, deel V*, idem, blz. 56 e.v.

VOSSELARE - Voetballers uit Vosselare tijdens de Eerste Wereldoorlog. De Vosselaarse elf namen voor de gelegenheid de Nevelse speler Jules Verschoore (links in groen-rood truitje) mee op de foto.

Dat mocht omdat hij verkering had met Martha Michiels, de dochter uit het voetballokaal "De Vos".

Bovenaan in het midden van de foto is doelwachter Gustaaf De Pestel nog te herkennen. Geknield zitten links Octaaf Michiels en rechts René De Clercq. Rechts mag pachter Cyriel Van Steenkiste de palm dragen. Netjes in kleermakerszit prijkt uiterst rechts Henry Michiels.

(Verzameling Marcel Michiels)

ZEVEREN SPORTIEF: KWEEKVIJVER VAN VOETBALTALENT

De club met de paars-witte shirts in Deinze - Zeveren Sportief - werd in 1973 boven de doopvont gehouden.

Voordien werd er ook al in het Koninklijk Katholiek Vlaams Sportverbond gevoetbald op de weide vlak bij de kerk van Zeveren, die Astère Verwilst ter beschikking had gesteld. Deze periode in het katholiek voetbalverbond zou maar een paar jaar duren.

Ook de eerste jaren in de Koninklijke Belgische Voetbalbond speelde men nog in de buurt van de kerk. Vooral Johan Maesele was in die tijd een opvallende voorspeler. Maar het veld werd afgekeurd door de KBVB. Er bevond zich immers een hoogspanningskabel boven het veld. Met de hulp van de stad Deinze bekwam men in de jaren zeventig vrij vlug het terrein in de Izegemstraat.

De eerste voorzitter was Jozef De Witte, een plaatselijke handelaar in brandstoffen.

Nadien kwamen - in de jaren tachtig - achtereenvolgens Georges Lava en Denis Dhont. Nu is Eugène Lombaert, één van de bestuursleden van het eerste uur, er voorzitter.

Zeveren Sportief is geleidelijk aan - met vallen en opstaan - gegroeid. In die eerste periode kon de club rekenen op een aantal voetballers die werden afgestaan door SK Deinze: Pascal Moerman, Geert Termont, Mario Dhayere, Johny Lava, Serge De Busseré, Jean-Pierre De Vos, Jacky Wullaert, ... Vooral Serge Moerman en de uit Racing Gent afkomstige Morgan Simoens ontpopten zich tot clubspelers. Deze laatste zou overigens nog langere periode als speler-trainer en nadien als trainer fungeren. Nadien kwamen nog trainers als Freddy Voet en Hubert Pluym. Belangrijk in de jaren zeventig was de rol van Walter Cattoir als secretaris. Onder zijn impuls verliet men het cafévoetbal en Zeveren Sportief ging de weg op van het betaald voetbal. Een nieuwigheid was dat men een hogere premie kreeg als men trouw de trainingen volgde.

ZEVEREN - De kampioenen van Zeveren werden in 1977 ontvangen op het stadhuis van Deinze. Een foto van de hele voetbalfamilie (bestuur en voetballers) mocht niet ontbreken. We kregen via bestuurslid en jeugdtrainer Walter De Grootte al de namen.

Eerste rij van links naar rechts: Geert Dobbelaere, Rommy Raveel, Anny Simoens, Alex Verzele, Geert Van Avermaet, Patrick Spriet, Serge Moerman, Erik Christiaens, Pascal Moerman en sportschepen Willy Tack. Tweede rij van links naar rechts: Valère Van Avermaet, Stefaan De Baere, Norbert De Witte, Patrick De Witte, Roger Boerjan, Adriën Carette, Johan De Wulf, Albert Goethals, Antoine De Graeve, Filip Spriet, Georges Lava (verborgen), Jozef Dewitte, Firmin De Grootte en Erik Pringels.

(Verzameling Zeveren Sportief)

Zeveren is een dorpje van amper achthonderd inwoners. Dit betekent een geringe draagkracht voor een voetbalploeg, zeker als er geen grote lokale sponsor bestaat.

De ambities waren er wel. De club slaagde erin om tijdens het seizoen 1976-77 kampioen te spelen in vierde provinciale. Vooral de uit SK Deinze overgekomen keeper Jean-Pierre De Vos bleek een aanwinst. De kampioenstitel werd behaald onder de leiding van trainer Hans Simoens. Zeveren was toen te klein. Er werd gefeest in de kantine en in de zaal Te Lande. De ploeg werd dan nog eens ontvangen op het stadhuis van Deinze.

Morgan Simoens deelde ons mee dat het in Zeveren op dat ogenblik wemelde van talentvolle tieners zoals Eddy Heyerick, Geert Steyaert en Kristof Boudry. Deze laatste speelt nog steeds bij Zeveren.

Interne strubbelingen veroorzaakt door financiële problemen deden de ploeg twee seizoenen later al terugtuimelen naar vierde.

In de jaren tachtig werden de schulden aangezuiverd. Nieuwe sponsors doken op, zoals containers De Smul en containers Dhaenens. Door de verkoop van enkele talentvolle jeugdspelers (Bert en Stijn Dhont, Tony Sergeant) aan SK Deinze kwamen in de jaren negentig onverhoopt aanvullende middelen binnen. Ook het bestaan, een aantal jaren, van een supportersclub, onder voorzitterschap van Yvonne De Vos-De Keer, betekende een financiële steun.

Het feit dat twee jeugdproducten uit het kleine Zeveren als prof in eerste nationale spelen is een curiosum.

Bert Dhont ontbolsterde geleidelijk aan bij SK Deinze. Hij is een geboren middenvelder die echter ieder seizoen ook goed is voor enkele doelpunten. Zijn tomeloze inzet trok in eerste instantie de aandacht van SK Beveren. Vanaf 1999 speelt hij echter voor Germinal Beerschot-Antwerpen. Hij slaagde er dan nog eens in om tijdens het drukke voetbalseizoen met succes studies af te ronden als handelsingenieur.

Tony Sergeant speelt op dit ogenblik de pannen van het dak bij FC Antwerp. Hij trok met Stijn Dhont (broer van Bert) naar de trainingen van Cercle Brugge. Nadien volgde de transfer naar SK Deinze, waar hij als offensieve middenvelder, tot het jaar 2000, de draaischijf van het fanionelftal was.

ZEVEREN - Denis Dhont, gewezen voorzitter van de voetbalclub Zeveren Sportief, poseert hier met zijn twee voetballende zoons Bert en Stijn, die allebei hun eerste voetbalpassen bij de voetbalploeg in Zeveren hebben gezet. Bert speelde als jonge voetballer in Zeveren en Vinkt en werd in 1989 naar SK Deinze getransfereerd. Hij was er één van de topspelers geworden toen SK in '92 en '93 achtereenvolgens kampioen speelde in vierde en derde nationale. Sinds 1996 is hij profvoetballer : achtereenvolgens bij SK Beveren en Germinal Beerschot Antwerpen. Zijn broer Stijn volgde een jeugdopleiding bij Cercle Brugge en speelde nadien met zijn broer bij SK Deinze. Blessures zorgden ervoor dat hij een trapje lager diende te voetballen. Het werd achtereenvolgens SV Waregem en Wevelgem City. Er is nog een andere speler van Zeveren Sportief die momenteel als profvoetballer bezig is, m.n. Tony Sergeant. Tony speelde tussen '85 en '89 in Zeveren en vergezelde en Stijn Dhont naar Cercle ('89-'95). Nadien speelde hij bij SK Deinze en werkt vanaf 2000 bij FC Antwerp.

(Verzameling Denis Dhont)

Dan is er nog Stijn Dhont, die als achterspeler enkele jaren samen met zijn broer uitkwam bij SK Deinze in tweede nationale. Kwetsuren noopten hem tot een carrière bij vierde en derde klasseploegen. Als kapitein bij het ambitieuze Wevelgem is zijn rol echter nog niet uitgespeeld. Beroepshalve werkt hij voor VDK.

Door de lucratieve transfers (driemaal anderhalf miljoen BEF) ontstond bij Zeveren Sportief in de jaren negentig een gedrevenheid, een sterke ambitie om opnieuw kampioen te spelen. Bijna was het zover in het jaar van het 25-jarige jubileum in 1998. Het was echter te mooi om waar te zijn. Bottelare was toen echter een maatje te sterk. Een seizoen later lukte het wel. Vooral Jan Arickx, de toenmalige trainer van Zeveren, lag mee aan de basis van dit succes. Jan is geboren en getogen in Zeveren. Ook zijn kinderen voetballen er.

Zeveren Sportief probeert niet te vlug te werken, anders raakt men verzeild in het schuldensukkelstraatje van zoveel andere ploegen. De opbrengsten van de transfers werden alvast niet direct uitgegeven. Tegelijkertijd probeert men door allerlei acties: verkoop koeken, voetbalfeesten op 1 mei en 11 november, de uitgaven te bedwingen. Het eerste seizoen behoorde Zeveren tot de goede middenmoot in derde provinciale, waar men sinds september 2000 het gezelschap van Eendracht Vinkt heeft gekregen. Tijdens het seizoen 2000-2001 slaagt men er in eerste instantie maar moeizaam in de degradatiezone te ontwijken. De tweede helft van het seizoen betekende echter een keerpunt.

De tijd dat de scheidsrechters niet naar de derby's van Zeveren en Vinkt durfden komen is gelukkig voorbij. Er bestaat nu een positieve derbysfeer, waarbij de spelers voor en na de wedstrijd al eens durven verbroederen.

Stefaan DE GROOTE, Bachte-Maria-Leerne

**Bibliotheek van de heemkundige kring
"Het Land van Nevele"
Veldestraat 49, 9850 Merendree**

De bibliotheek is voor iedereen toegankelijk elke eerste zondag van de maand van 10 uur tot 12 uur (niet in juli) en na telefonische afspraak met Jan Luysaert (09/371.60.53). De catalogus op onze tijdschriften *Het Land van Nevele* en *Mensen van Toen* kan ook geraadpleegd worden in de Gemeentelijke Bibliotheek van Nevele, Stationsstraat 20, Landegem

Bibliothecaris

Julien Scherpereel, Hammeken 21, 9850 Merendree

Bestuur

André Bollaert (secretaris dagelijkse werking)
Irène Buysse
Wim De Clercq
Stefaan De Groote
Lieven De Ruyck (secretaris tijdschriftadministratie)
Yvonne De Keere
Daniël D'Hooge
Jan Luysaert (voorzitter)
Marcel Michiels
Hugo Schaeck
Julien Scherpereel (bibliothecaris)
Arnold Strobbe (ondervoorzitter)
Eddy Verstraete

Website

<http://landvannevele.com>

E-mail

info@landvannevele.com